

தமிழிசை

இசையிலக்கியத் திங்களேடு

ஆசிரியர் :

S. R. குப்புசாமி, B.A., M.MUS.

ஆண்டுச்சந்தா ரூ. 9 தனிப்பிரதி 75 காசு

பிலவங்க - மாசி

தமிழிசை

அருள முத மளிக்கு மிசை

ஆறநிலை வளர்க்கு மிசை

இன்ப வெள்ளம் பெருக்கு மிசை

சரிகுளு மகற்று மிசை

ஊற்றுப் போலோடு மிசை

எதிர் மறையை மாற்று மிசை

ஏவலு மேற்று மிசை

ஐங்கரனு மாடு மிசை

ஒருமையை யுணர்த்து மிசை

ஒங்கார மோங்கு மிசை

ஒளவையருள் கூறு மிசை

தனித்தமிழிசையை வளர்க்கும்
மாதமலர் “தமிழிசை” யொன்றே

“தமிழிசை” நவந்தம் வெளியீடு

35, விவேகானந்தா ரோடு,

ராமநகர் P. O., கோயமுத்தூர்-9.

“தீந்தமிழிசை வல்லார்க்குத்தீதியாது மிலதே”

“தமிழிசை”

(இசை யிலக்கியத்திங்கள் வெளியீடு)

துணர்	பிலவங் க-மாசி	மார்ச்-1968.	மலர்
			1
தமிழிசையின் உள்ளே...			
செய்திக்குறிப்பு :			
1	தோற்றுவாய்	...	1
2	கனியது குறிப்பும்	...	5
3	பாணர் வரன்முறை	...	8
4	குழலும் வீணையும்	...	12
5	எங்கும் திருவருள்	...	15
6	தமிழிசை	...	18
7	யாழிசை வேதத்தியல்	...	23
8	நாட்டிய நாடகம்	...	27
9	சரசாகித்தியப்பகுதி	...	30
	a) அடாண பாடல்	...	32
	b) தர்பார் பாடல்	...	35

குறிப்பு : வீணை மேளம் செய்தல்-வீணைபோதித்தல்-வாய்ப்பாட்டு-தென்னாட்டிசை-வடநாட்டிசை முதலியவை போதித்தல் ஆகியவற்றை நமது நாட்டிலேயே இசையில் அதிகப் பல்கலைப்பட்டங்கள் பெற்ற ஆசிரியரே ஏற்றுச் சிறந்த முறையில் பணியாற்றக்கூடும். தஞ்சை வீணை வேண்டுமோரும் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளலாம்.

தோற்றுவாய்

ஐ நான்காண்டுகளாக தமிழ்த்தாயினருளாலும் மெய்யன்
பர்களின் ஊக்குதலாலும் தமிழிசைக் கருவூலங்களையாய
வாய்ப்புக்கிடைத்தது. கடல் வாய்ப்பட்டும் காலத்தின்
மாறுதலால் மறைந்தும் போன இசை நூல்கள் அளப்பில்.
புனத்திலும் பொழிலிலும் கடற்கானலிலும் கான்யாற்றடை
கரையிலும் மனையிலும் மன்றத்திலும், தேவர் கோட்டத்
திலும் அறவோர் பள்ளியிலும், அருவி நீரிலும் அருஞ்சுரத்
திலும் எழுந்த இன்பத்தமிழிசை யுணர்ந் தோர்க்கு இம்மை
மறுமையிடநிலையே என்று பத்தர்கள் பரவிப் போந்தனர்.
பாடன் மிடற்றுப் பாடல், பாணன் யாழ்ப்பாடல், குழலோன்
வங்கியப்பாடல் ஆகியவற்றை செவி மடுத்து இனபமெய்தி
னர் நம் பழந்தமிழ் மக்கள். இவ்விதம் பழமை பாராட்டு
வதோடு நிற்போமா? மாட்டோம். பழந்தமிழிசைச் செல்வத்
தை மீட்டும் பெறுதற்கு முயல்வோம்.

சங்க நூல்களை ஆராய்ந்தால், அவற்றின் கட்டுகிடைக்கும்
இசை நுட்பங்கள் கணக்கிலடங்கா. சிலப்பதிகாரம், பெரும்
பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பத்துப்பாட்டு, அக
நானூறு, புறநானூறு, மலைபடுகடாம், சீவகசிந்தாமணி முத
லிய நூல்களிலமைந்துள்ள இசைப்பகுதியினைப்பம்பயக்
கவல்ல முறையில் சிறுகட்டுரைகளாக “தமிழிசை” மலரில்
வரைய நோக்கங் கொண்டுள்ளாம். கேள்விப்பாலை, பண்
ணியல், பாலையியல், யாழுறுப்பியல், இசைநரம்பியல், ஒழி
பியல் ஆகியவற்றை முறையொடு எளிய நடையில் விளக்கு
வாம். சமய குரவர்களினிசைத் தொண்டையும் ஒவ்வோரி
தழிலும் செம்மை பயக்கச் செய்வாம். சாகித்திய வரலாறு,
இசை வல்லுநர்களின் சரிதம் மற்றுமுள்ள வரன்முறை முத
லியவற்றைத் தெள்ளிதில் துலக்குவாம்.

இப்பாரத புண்ணிய பூமியின் பல்வேறு பாகங்களில் நூல் நிலையங்களிலும் தனியார் துறையிலும் உறங்கியுள்ள இசைக் கருவூலங்களை ஆய்ந்து அவற்றின் கண் மலிந்துள்ள கருத்துக்களையும் பிறவற்றையும் வரையாது வழங்க நோக்கங் கொண்டுள்ளாம். சங்க நூல்களுக்கு விரிவுரை யெழுதிய பெருந்தகை வள்ளல் விரியாது விடுத்த இசை நுட்பங்கள் பண்டித பாமரரனைவருங்கண்டு பயனடைய வேண்டுமென்ற பேரவாக் கொண்டு, அவற்றை யெல்லாந் தொகுத்து இம்மாத வெளியீட்டின் வாயிலாக செந்தமிழிசைத் தொண்டாற்ற முற்பட்டிருக்கிறோம் இத்துணரின் மலர்களைப் பார்வையிட்டு இவ்வெளியேனே யாதரிக்கும் பெருமக்களுக்கு ஓர் விண்ணப்பம். இது வரை வெளிவராத இசைக் கருத்துக்களும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் நிறைந்த இம்மலரைக் கல்லூரிகளிலும் இசைப் பள்ளிகளிலும் கலைப்பள்ளிகளிலும் நூல் நிலையங்களிலும் செந்தமிழ் மக்கள் கையிலும் உரைந்து செந்தமிழிசை மரபு மறையாவண்ணம் ஊக்குவித்து இவ்வெளியேனையு மாதரித்து இசைப் பண்புகளை பரப்புமாறு இசைத் தொண்டாற்றப் பணிவுடன் வேண்டுகின்றோம். தமிழ்மொழியிலும், தமிழிசையிலும் தமிழர்களுது நாகரிகத்திலும் பேரார்வங் கொண்ட பெருமக்களனைவரும் இத்தமிழ்ப் பணியில் பங்கு கொண்டு தமிழ்த்தாயின் அருந்தவ புதல்வர்களின ஓவ்வொருவரது கையிலும் இத் "தமிழிசை" மலர் மணங்கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறேன். இதை பார்வையிட அரசினர் அவைக்களவது ாரிகட கல்வியிலும் களும் இத்துறையில் போதிய (Government Order) விடுத்துக் க நூல் நிலையங்களிலும் இவ்வின்பத்தமிழிசை சந்தாவிதம் அளித்துப் பயக்கு விததல் அ தமிழிசைக்கும் மறவாத் தொண்டளித்ததாகும்.

சுமார் இருபதாண்டுகட்கு முன் "காடு என்ற மாத வெளியீட்டை நடத்து வந்தது ஞாபகமிருக்கலாம். அப்பணியைத் தெ தர்ப்பம் இப்பொழுது வாய்த்திருப்பது பற்ற

மறுபடியும் தொடர்ந்து நடத்துமாறு இசைச் செல்வர்களும்
மற்றும் பல மெய்யன்பர்களும் ஊக்குவித்து வந்தனர். திரு
வைவாற்றில் சமாதியடைந்த தியாகராச சுவாமிகளின் சீடர்
களிலொருவரான எத்துராமுடு பாகவதரவர்களிடம்
முறைப்படி இசை பயிலும் பேறு அடியேனுக்குக் கிடைத்தது.
எனது குருநாதனின் பெருமுயற்சியால் அய்யம்பேட்டை
ஆதியா பாகவதர் அவர்களுடைய இல்லத்தில் காப்பாற்றப்
பட்டுவந்த இசையேடுகள் பலவற்றின் விளக்கங்களையும்
அடையநேர்ந்தது காலஞ் சென்ற தவுல் வித்துவான் நீடா
மங்கலம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்களின் மாமனாரும்
எனது இரண்டாவது குருநாதருமான பசுபதி கோயில் தவுல்
வீரபத்திர பிள்ளையவர்கள் அனேகப் பழந்தமிழிசையேடு
களில் மறைந்திருந்த கருத்துக்களை தெள்ளிய விளக்கம்
கொடுத்து, இசைக் கருவூலங்களையடையும் பேற்றையளித்
துள்ளார்கள். எனது ஆருயிர்த் தோழரும் நாகசுர
வித்துவானுமான காலஞ்சென்ற அய்யம்பேட்டை வேணு
கோபால பிள்ளையவர்களும் நான் இசையமுதநிதியை
யடையப் பெரும்பாடு பட்டுள்ளார்கள். இவர்களை நான்
மறக்கமுடியாது. தியாகப்பிரம்மம் வதிந்த காலத்தில்
அவரைப் பார்த்து வரைந்த (Oil paint) எண்ணெய் வண்ண
ஒவியமொன்றை எழுதியவரின் புதல்வரின் சீடர்களில்
ஒருவருமான காலஞ்சென்ற இராசப்பா என்ற கதாகாலட்
வலுநர் அளித்த மனதின் பிரதியை அட்டையின்
தாங்கி யுகின்றது. இம்மகனீயர்கட்கும்
என நினைந்தாகுக.

கவியது குறிப்பும், ஆடல்

தொகுதியும், பகுதிப் பாடலும்.

சிலப்பதிகாரம் "இயலிசை நாடகப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள்" என்று பண்டை ஆசிரியன்மாரால் சிறப்பித்தோதப்படுகின்றது. எனவே, இதன்கண் இசையும் நாடகமும் பயின்றுவரும் பகுதிகள் இதில் அரங்கேற்றுககாதை எனபது கணிகையர் குல மாதனியென்பாள் ஆடல் பாடல்களில் தேர்ச்சிபெற்று ஆடலாசான், இசையாசிரியன், குழலோன், தண்ணுமை முதல்வன், யாழாசிரியன் எனபார் ஒருங்குகூடி, குயிலுவக கருவிகளெல்லாம் கூடிநின்றிசைக்க, மங்கலமாகிய பாலைப்பண்ணைப்பாடி, நூனமுறைவழுவாது ஆடிப்பாடிக்காட்டி பரியம்பெற்றதை விளக்குகின்றது. இவ்வரங்கேற்றுககாதையில் இசை நாடக நூற்குறிப்புகள் செறிந்திருக்கின்றன யாழ், குழல், தாளம், சீர், மிடறு, தண்ணுமை இவற்றுடன் இசைந்த பாடலை இனிமையாகப் பற்றுஉழி சுத்தமாகப் (சுருதி சுத்தமாக) பாடுவதற்கு இசையோன் நனகு உணர்ந்திருத்தல வேண்டும். பாடகன் ஓசையின் இலக்கணங்களைடெல்லாம் குற்றமறத் தெரிந்த அறிவாளியாயிருக்க வேண்டும். கூத்து நிகழும் பொழுது ஆடலாசிரியன் மனமறிந்து பாட வேண்டும். இசை நூல்களில் மாசற்ற பயிற்சி பெற்று பண்ணிலக்கணத்தை விரிக்கவும் வகுக்கவும் வல்லோனாய் இருக்கவேண்டும். வண்ணம், தாளம், பாலை நிலை, பண்ணு நிலை ஆகியவற்றைத் தூய்மையாய்க் காட்டவேண்டும். ஆடற் பாடல்களுக்கேற்ப பண்ணும் இயக்கும் தூக்கும் வரியும் திறமும் இசையாசிரியன் நன்குணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

இயற் புலவனது கோட்பாடும் ஆடலாசிரியன் ஈடும் மேல்வரவுகளின் தொகுதியும் இவற்றின் பகுதிககமைந்த பாடலும் இசையுடன் படுத்து இயக்கிக் கடைப்பிடிக்கத்தக்க அறிவினனாகி, இவையெல்லாவற்றையும் குற்றந்தீர்ந்த நூல் வழக்கால் வகுக்கவும் விரிக்கவும் வல்லவனாகப் பாடலாசிரியன் அமைய வேண்டும். பாடலாசிரியனுக்கு வகுத்திருக்கும் இலக்கணந்தான் என்னே! அக்கால வழக்கில் இசையாசிரியன் இசையறிவினை நிறைவுபெற்று, தம்மொடு கூடிய கவிஞன் அமைதியையும் ஏற்று, இயலிசைச் சீர்மைகளை மனதைப் பிணித்துக் குழைக்கும் தன்மையதாகச் செய்யும் இயல்பினை உடையவனாயிருக்க வேண்டும். கவிஞனின் கருத்துககளை விளக்க, அவற்றையேற்று

உணர்த்தக் கருதுவனவற்றை பலநெறிப்பட பகுத்துச் செம்மை செய்து இலக்கணம் வழுவாது உரைக்கும் மாண்பினையுடையராதலும் வேண்டும்.

இந்நூலின் பல பகுதிகள் காதையென்று பெயர் பெற்றிருக்கின்றன. மனையறம் படுத்த காதை, அரங்கேற்று காதை, அந்தி மாலைச் சிறப்பு செய் காதை, இந்திரவிழுவூரெடுத்த காதை, கடலாடு காதை, வேனிற் காதை, கனாத் திறமுரைத்த காதை, நாடு காண காதை, காடுகாண காதை, புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை, ஊர் காண காதை, அடைக்கலக்காதை, கொலைக்களக்காதை, வழக்குரை காதை, அழற்படுகாதை, கட்டுரை காதை, காட்சிக்காதை கால்கோடகாதை, நீர்ப்படைக்காதை, நடுகற் காதை, வாழ்த்துக்காதை, வரந்தந காதை முதலிய 22 காதைகள் இந்நூலின்கண் விரவியிருக்கின்றன. மங்கலப் பாட்டு, வரிப்பாட்டு, குரவைப் பாட்டு முதலிய பலவகைப் பாட்டுகள் உரையிடையிட்டு இசையும் நாடகவுறுப்பும் கலந்து வருவது இக்காப்பியத்தின் தனிச்சிறப்பு. செந்தூரக்காய்வரும் பாட்டு என்பது மிகையாகாது. எனவே காதையெனும் சொல் இசையோடு விரவிய பாட்டுக்கு உரித்தாம் என்பது அடிகளின் கருத்து.

மாதவி வலக்கை பதாகைக்கையாக்கி, பெருவிரலைக் குஞ்சித்து, மற்ற விரல்களால கோடு (யாழின் தண்டி அல்லது சுர தானங்கள் விரவப்பட்டிருக்கிற நீண்ட உறுபு) அசையாத வண்ணம் இடக்கையினால் உறப்பிடித்து, வலித்தல், மெலித்தல் செய்து வலக்கைப் பெரு விரலினால் குரல் நரம்பினையும் சிறு விரலினால் இளி நரம்பினையும் மீட்டி, இசையேரந்து, இவ்வாறே மற்ற நரம்பினையும் மீட்டி பண்ணல் என்னும் தொழிலினை முடித்து. இடக்கை விரலினாலே கோட்டை அணைத்து ஆரோசை அமரோசை எழுப்பி முதநடை (விளம்பம்), வாரம் (மத்தி மம்) கூடை (துரிதம்) செய்து பரிவட்டணையாக முடித்தாள். (இதனை “கைவழி”யில் விரிப்பாம்). பல கேள்விகள் கொண்ட பாலைப்பண்ணையெழுபடி அனேக காலங்களில் ஆராய்ந்து தாளவிகற்பங்கள் தோன்ற வாசித்தனள் மாதவி. இவையெல்லாம் இசையாசிரியனுடனும் கவிஞனுடனும் ஆடணாசிரியனுடனும் ஓர்ந்து நிகழ்ந்தன.

சிலப்பதிகாரமோ பழந்தமிழிசைக் கருவூலம். இதில் விரிக்கப் பட்டிருக்கிற கூத்தையும், வரியையும், சிற்றிசையையும், பேரிசையையும் கண்டு பெருவகையடைந்த சுப்பிரமணிய பாரதியார், “நெஞ்சை அள்ளுஞ் சிலப்பதிகாரமென்று ஓர் மணியாரம் படைத்த தமிழ்நாடு” என்று தமிழ் நாட்டையே போற்றிப் போந்தார். காலமும் கயவரும் பழந்தமிழிசை நூல்களை அழிக்க முற்பட்டாராயினும், முத்தமிழ்ப்

புலமைபெற்ற இளங்கோ அமகள் கற்போர்க்கு எளிதில் புலப்படும்படி சிலப்பதிகாரத்தை ஆக்கியுள்ளார் குயிலுவசகருவிகளெல்லாம் ஓர்ந்து ஓசையெழுப்புவதை ஆமந்திரிகை (Orchestra) என்று கூறுவது அக்கால வழக்கு. கவிஞன், இசையாசிரியன், ஆடலாசிரியன் முதலியோரும் ஒருங்குகூடி ஆடல் மகளின் அநிநயத்தைப் பக்குவப்படுத்துவதும் சிலப்பதிகாரக் கால வழக்கே. ஆடல் மகளின் அநிநயத்திற்கேற்ப கவிஞன் செய்யுள் வரைகிறான். இசையாசிரியனோ அக்கருத்துக்கேற்ப பண்ணீர்மைகளை நிரப்புகிறான். இவைகளைக் கலந்து ஆடலாசான் ஆட்டிவைக்கிறான். இவற்றில் ஸ்ரீவிவநம் பாடலோ எல்லோருடைய அமைதியும் சேர்ந்து அழகுக்கு அழகு செய்விப்பதுபோல் கேட்போரையும் பார்ப்போரையும் மகிழ்விக்கிறது.

ஒரு நாட்டின் ஆடலும் பாடலும் சிறக்கவேண்டுமானால் அதற்கு ஆவனவற்றை இறைமை துணைபுரிய வேண்டும். சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் இசை இயல்புகளைக் கவனித்தால், அன்று தமிழரசர்கள் கலை நயங்களை எப்படியெல்லாம் ஒம்பி வளர்த்தனர் என்பது தெள்ளிதில் புலனாகின்றது. நாட்டின் அரசன் நலம் புரப்பவனாக இருந்தால்தான் அவனை கலை மணம் கமழும். ஆடலும் பாடலும் அழகுற மிளிரும். இதை இளங்கோவடிகள் எப்படிச் சித்தரிக்கிறார் பாருங்கள்:-

“மருங்கு வண்டு சிறந்தார்ப்ப
மணிப்பூ ஆடை அதுபோர்த்து
கருங்கயற் கண் விழித்தொல்கி
நடந்தாய் வாழி காவேரி!”

மணிப்பூவாடை போர்த்திய பெண்ணாகக் காவேரியைக்கண்டு வண்டு பாட, இம்மங்கை கயல்விழி பிறழ, நடம் புரிந்து நடக்கின்றாள். இத்தகைய இயற்கை ஓவியங்கள் வளமுற அமைந்த பாடல்கள் நாட்டின் சிறப்பியல்புகளை நன்கு விளக்கும் இன்னிசைப் பாடல்களாக அமைகின்றன. நமது தமிழ் நாட்டில் தொன்றுதொட்டு ஆடலும் பாடலும் அழகுற மிளிர்ந்து கவிஞனும் ஆடலாசானும் திறம்பட இசை முழக்கம் செய்து வாழ்வில் மகிழ்வுற்ற காட்சியை சிலப்பதிகாரத்தில் காண்கிறோம்.

பாணர் வரன்முறை

---oOo---

பாணரைப்பற்றி பண்டைய இலக்கியங்களில் சிறந்த கருத்துக் கள் மலிந்து கிடக்கின்றன. பாணரும் அவர் பெண்டிரும் இசைபாடு தலையே உங்கள் குலத் தொழிலாகக் கொண்டுருந்திருக்கின்றனர் என்பது 'பாணன்' பாடினி' என்னும் பெயர்களாலே அறியப்படும். இவர்கள் பொருளிட்டல் பொருட்டு போரசர். சிற்றரசர் குறுநில மன்னர் முதலாயினா பாற் சென்று தமது இசைத் திறங்களைக் காட்டி கேட் போரை மகிழ்வித்து. அவர்கள் உவந்தளிக்கும் பரிசில பெற்று மகிழ்ந் திருக்கின்றனர் அக்காலத்திய அரசர்கள், இன்னோரது இசைத் திறமையை ஓர்ந்து தமது நாளோலகத்தில் இருக்கச்செய்து பூவும் மாளையும் பிறவும் வழங்கிவந்தனர் தலைவன் தலைவியர்களுள் நிகழும் ஊடலை நீக்க இவர்கள் அரசர்கட்குப் பயன்படுமளவிலிருந்தால், இவர்கட்கு எவ்வளவு உரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது என்பது தெளி வாகின்றது.

இவர்கள் தமிழ்நாட்டின் பழங்குடியினர். ஆயர், குறவர், எயினர், உழவர், நுளையர் முதலிய திணைமக்களும், பாணர், பறையர், துடியர், கடம்பர், வள்ளுவர் முதலிய தொல்குடிகளும் புறநானூற்றிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

"துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பெனன்றிந்நான்கல்லது குடியுமில்லை" என நான்கு பழங்குடி மக்களைப்பற்றி கூறப்பட்டிருக்கின்றது. துடி முழக்குதலால் துடியெனன்றும், பண்பாடுதலின பாணென்றும், பறையறிவிப்பதனால் பறையெனன்றும், கடம்பினை வழிபடுதலால் கடம்பன் என்றும் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது பாணகுடி ஒளவையையும் வள்ளுவக்குடி திருவள்ளுவரையும் தமிழகத்திற்கு அளித்து நமது நாட்டைக் கடமைப்படுத்தியுள்ளன.

"முரசு கடிப்பி கூஉ முதுகுடிப்பிறந்தோன்" என வள்ளுவன் மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் சிறப்பிக்கப் படுகிறான். பெருங்கதையிலே,

"திருநாள் படைநாள் கடிநாள் என்றிப்
பெரு நாட்கல்லது பிற நாட்கறையாச்
செல்வச்சேனை வள்ளுவ முதுமகன்"

என்று, மன்னன் பிறந்த நாள், படையெழுச்சி நாள், மண நாள் என்ற இப்பேற்பட்ட பெரு நாட்களிலே அச்செய்திகளை முரசறைந்து மக்க ளுக்கு வள்ளுவர் தெரிவிப்பர். திவாகரம், பிங்கலம் முதலிய நிகண்டுகளில் வள்ளுவர் நகர மாந்தர்க்கு அரசு காரியங்களை அறிவிக்கும் கருமத் தலைமையுடையவராவர். நகர வீதிகளில் யானை மீதி வர்ந்து பாசறைந்து அரசரது திருமுகங்களை அறிவிப்பாரென்றும் பண்டுதொட்டு குறி நூலில் வல்லுநர் என்றும் அறியப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியத்திலே பாணகுடியின் தொன்மையைப்பற்றி அறியக்கிடக்கின்றது. பிங்கலநதையில் “சென்னியர் வயிரியர் செயிரியர் மதங்கர் இன்னிசைகாரர் பாணரென்ப” என்று பாண குடியினரின் ஆண்மக்கட்குரிய பெயர்களை அறியலாகும். இதேபோல் பெண்மக்கட் குரிய பெயர்களை

“பாடினி விறலி பாட்டி மதங்கி
பாடன் மகடுஉ பாண்மகளாகும்”

என்னும் திவாகர நூற்பாவாலறிகிறோம். விறல்பட ஆடுபவள் விறலி, தொல்காப்பிய “தாவினல்லிசை” என்னும் ஆற்றுப்படை இலக்கணத் திற்கு, “கூத்தராயிற் பாரசவகும் வேளாளரும் பிறரும் அவ்வாடற் றெழிற்கு உரியோரும் பாரதி விருத்தியும் விலக்கியற் கூத்தும் கானகக் கூத்தும் கழாய்க்கூத்தும் ஆடுபவராகச் ‘சாதி வரையறை’யிலராகலின் அவரைமுன்வைத்தார்; பாணரும் பொருநரும் தத்தம் சாதியிற்றிரியாது வருதலிற் சேரவைத்தார்; முற்கூறிய முப்பாலோருட் கூத்தராயினார் எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கட்பட்ட குறிப்புகளும் புறத்துப் போந்து புலப்பட ஆடுவார்; அது விறலாகலின் அவ்விறல்பட ஆடு வானை விறலியென்றனர்; இவருக்கும் ‘சாதிவரையறை’யின் மையிற் பின் வைத்தார் பாணரும் இசைப்பாணரும், யாழ்ப்பாணரும், மண் டைப் பாணருமெனப் பலராம். பொருநரும் ஏற்களம் பாடுநரும் போர்க் களம்பாடுநரும், பாணிபாடுநருமெனப்பலராம். விறலிக்கு ஆன்னதோர் தொழில் வேறுபாடின்றித் தொழிலொன்றாகலின் விறலியென ஒருமை யாற் கூறினார்” என்று நச்சினர்க்கினியர் உரைத்திருக்கிறார்.

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாடினி யினையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலி யறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில் களைன்ப”

என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தில் பாடினியும் விறலியரும் பெவ்வேருகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர்.

கண்டத்தாற் பாடுபவர்களை இசைப்பாணர் என்று அழைப்பது மரபு. இன்னோர் பாடற்பாணர் எனவும் அம்பணவர் எனவும் அகவலர் எனவும் வழங்கப்படுவர். யாழ்ப்பாணரென்பார் யாழ் வாசித்து இசை பாடுபவராவர். சீரியாழையும் பேரியாழையும் உடைமையான் யாழ்ப்பாணர் சிறுபாணர் எனவும் பெரும்பாணர் எனவும் ஆவர். இவற்றைத்தவிர குழலையும்கொண்டு இவர் இசை பாடுவர் என்று சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“குழலினும் யாழினும் குரன்முதலேமும்
வழுவின்றிசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும்பெறன் மரபிற்பெரும் பாணிநுக்கையும்”

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகள் அறிவிக்கின்றன. பிச்சையேற்கும் மண்டையெனும் கலத்தினை கையிற்கொள்ளுதலால் ‘மண்டைப்பாணர்’ என்று அழைக்கப்படுவர். புறப்பாட்டுக்களில் ‘பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மார்’ எனவும், ‘அருந்தலை யிரும்பாணர், அகன் மண்டைத் துளையுரி’ எனவும், ‘ஏலாது கவிழ்ந்தவென் இரவன் மண்டை’ எனவும் இன்னோரைப்பற்றி வருகிறது.

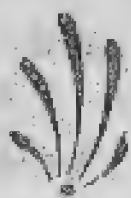
திருவரங்கப் பாணன். மீன் பிடிக்கும் பாணன். குடைகட்டிப் பாணன், புள்ளுவன் என இவர் நான்கு பிரிவினர் என்றும், கூத்து, பாட்டு, மத்தளம் வாசித்தல் முதலியவைகளில் வல்லுநர் என்றும், இதைத்தவிர தோல் பதனிடுதல், குடை கட்டுதல், மத்தளத்திற்கு வார்ப்பிடித்தல் முதலியன இவர் புரியும் தொழில் என்றும் தர்ஸ்டன் என்ற மேலைநாட்டவரால் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (Cf. Castes and Tribes of Southern India). வள்ளல்களை நாடிப்பாடிப் பரிசில்களை பெறும் வழக்கமுடையவராதலால் இவர்களைப்பற்றிப் ‘பாணாற்றுப் படை’ யெனும் துறையமைந்த செய்யுள் ஏற்பட்டதுபோலும்!

பொருநராற்றுப் படையிலே, ‘நும்மிடத்துள்ள இசைக்கலையைத் தான் கேட்பதற்கு முன்பு கொட்டைப் பாசியின் வேர் போல் அழுககேறிக் கிழிந்த தையலையுடைய நும் பழைய துணிகளைப்போக்கித் தூய்மையுடைய கொட்டைக் கரையமைந்த பட்டுடைகளைத் தந்து பெறுதற்கரிய பொற்கலத்தில் விரும்பினபடியுண்பாய் என்று சொல்லிப் பூக்கமழ் தேறலை மேலும் மேலும் வார்த்து உண்பித்து, ஒளிமிக்க பொற்றாமரைப் பூவை நின் கரிய மயிர் பொலிவுபெறச் சூட்டி, அழகிய

பொன்னர் மாலைமையுமும் முத்து மாலைமையுமும் நின் பாடினி அணியக் கொடுத்து, யானைக் கொம்பாற் செய்த கொடிஞ்சியையுடைய நெடிய தேரில் பால்போன்ற நிறத்தினையுடைய நான்கு குதிரைகளைப் பூட்டித் தன் காலாலே ஏழடி பின்னே வந்து தேரின் மீதேற்றி, மற்றும் நாடும் களிறும் முதலியன தந்து விடுப்பன்” என்று கரிகாற்பெருவளத்தன் பொருநர்க்குப் பரிசில் வழங்கிய விபரம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நல்லியக்கோடன் என்னும் வள்ளல் பாணர்க்குப் பரிசில் வழங்கியதை, சிறு பாணாற்றுப் படையில், “நீ அவ்வள்ளலை அடைந்து உன்னுடைய யாழை வாசித்து அவன் மனம் மகிழும்படி சில புகழுரை கூறு முன்பே மூங்கிலின் உரிபோன்ற மெல்லிய ஆடைகளை உங்கட்கு வழங்கி உடுக்கச்செய்து, நல்ல தேறலையும் உண்பித்து, வீம பாகமென்னும் மடைநூல் விதிப்படி சமைக்கப்பெற்ற பல வகை உணவுகளைப் பொற்கலங்களில் இட்டுத்தான் நின்று உங்களை உண்ணும்படி செய்து, பின்பு மாற்றாரை வென்று அவர்கள்பாற்பெற்ற நிதிகளோடு உயர்ந்ததேர்களுக்கும் காளைகளையும் பாகனோடு பரிசலாக வழங்கி அன்றே உங்களை விடுவன்” என்று சிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பாணர் தங்கள் வறுமை மிகுதியால் வள்ளியோரைத் தேடிச்சென்று யாழ் மீட்டி இசைபாடி மகிழ்விப்பர். வைகறைப் பொழுதிற்றுயிலெழ மங்கலம் பாடுவர் போர்க்களம் சென்று வெற்றியுற்ற அரசரைப் பாடிப்பரவவர். ஆனால் இங்ஙனம் அரசர்பாற்பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தைக் கொண்டு தமக்கென சுயநலம் கருதாது வறிஞராதியோர்க்கு ஒம்பாது வழங்கி, மறுபடியும் வறுமை நிலையெய்தி, வள்ளியோரைப் பாடிப் பரிசில் பெறுவது வழக்கமாயிற்று.

கூத்தப்பிரானது திருந் கரத்திலிருப்பது துடியென்று தெளியப்படும். “மறங்கடைக்கூட்டிய” துடிநிலை சிறந்த கொற்றவை நிலையுமத்திணைப்புறனே” என்று தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பழந்தமிழ் வீரமறவர் தீலதமிட்டு முத்துப்பட்டங்கட்டி சாந்தம் பூசி போர்க்களம்பாடி ஏற்களம்பாடிப் பரிசில்பெற்றுள்ளனர். அரசர்களும் பகைவரிடமிருந்து பெற்றவற்றைப் பாணர்க்கு ஈந்து அவர்களைப் புரத்தலையே தமிழ்நாட்டரசர்கள் தங்களது முதற் கடனாகக் கொண்டிருந்தனர்.

குழலும் வீணையும் யாழமுமேன்றிணையன குழைய

கம்ப ராமாயணம் சுந்தர காண்டத்தில் வீணையும் யாழும் என்று இரு பெயரும் சேர்ந்து வருமிடங்களில் வீணையை மிடற்றுப் பாடல் என்றே கொண்டுருக்கிறார். மாணிக்கவாசகப் பெருமானும் அவ்வாறே திருவாசகம் திருப்பள்ளியெழுச்சியில் விளக்கியுள்ளதைத் தமிழிசை அறிமுக மலரில் விளக்கினோம். ஒரு காலத்தில் வீணை என்னும் சொல், மக்கள் உடம்பிணையும் மிடற்றுப்பாடலையும் குறித்திருக்க வேண்டும் அதனால்தான் முதுகெலும்புக் கோவையையும் மிடற்றுப் பாடலையும் முறையே வீணைத் தண்டு (கோடு), சாரீர வீணை என்ற சொற்களால் புலனாகின்றது. பிறகு மிடற்றுப் பாடலும் யாழும் ஒருங்கே நிகழ்ந்தது என்றும் தெரிகிறது. “வீணை தாளத்தோடே கண்டத்திலும் கருவியிலும் பிறக்கும் பாட்டு” என்றும், “வீணையென்றது யாழையும் பாட்டையும்” என்று ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறுகின்றார். எனவே வீணையென்னும் சொல் மிடற்றுப்பாடலையே பண்டைத்தமிழகத்தில் குறித்திருக்கிறது.

இவ்வுண்மையை மாணிக்க வாசகப் பெருமானும் சீவக சிந்தாமணியிலும் அதற்குரியற்றிய நச்சினூர்க்கினியரும் கம்பரும் வலியுறுத்துகின்றனர். ஆனால் யாழையும் யாழறுப்புக்களைப் பற்றியும் பொருநராற்றுப்படை, பெரும் பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் முதலிய நூற்களில் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது பத்தர், கோடு. ஆணி. திவவு, போர்வை நரம்பு முதலியவற்றின் இலக்கணம் உவமங்களுடன் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வீணையென்ற கருவியையோ அதன் உறுப்புகளையோ அவ்விதம் கூறிற்றிலர். திருவள்ளுவரும் ‘குழலினிது யாழினிது’ என்றாரெயாழிய “வீணை இனிது” என்று கூறிப்போந்தாரில்லை. ஆதலால் யாழும் மிடறும் சேர்ந்து ஒலிதக இசைக்குத்தான் “வீணை” என்பது அக்கால வழக்கு என்று தெற்றெனத் தெரிகிறது. ‘சீவகன் தத்தையை யாழும் பாட்டும் வென்றான்’ (சிந்தாமணி: செய்யுள் 741-ம் உரையும்) என்பது இதனை வலியுறுத்துகிறது.

சிலப்பதிகாரம் கடலாடு காதையில் “மங்கலமிழப்ப வீணை” என்பதற்கு உருப்பசி கடவுள் யாக்கை யொழிந்து, மக்கள் யாக்கையில் தங்குகவெனக் குறுமுனிவன் சபித்தான். ஒரு சமயம் அகத்தியன்

இந்திரனது அவைக்கு வந்தான். அதுசமயம் இந்திரனது பாடலோடு உருப்பசியின் ஆடலும் நிகழ்ந்தது. ஆண்டு இந்திரன் மகன் சித்திரசேனன் கரந்து வந்து எழினியுடன் புகுந்துபாட, உருப்பசியும் அவனும் ஒருவரை யொருவர் கண்டு காமுற்றமையின் அவளது ஆடல் நெகிழ்ந்தது. அதனால் ஏனைக் கருவிகளெல்லாம் நெகிழ்ந்தன. இதனையறிவித்தற்கருதி நாரதன் தனது யாழிற் பகைநரம்புபடப் பாடினான். நாரதனது வீணை மங்கலமிழப்ப மண்ணிலே மணையாய்க் கிடக்குமாறும் உருப்பசி புனியிலே பிறக்குமாறும் சயந்தன் பூமியில் முங்கிலாய்த் தோன்றுமாறும் குறுமுனிவன் சபித்து, பிறகு அவர்கள் வேண்டுதலால் சரபனிடை தந்தனன். கலக நாரதன் வீணை அலகிலம்பணமாகெனச் சபித்து, தந்திரி நாரிற் பண்ணிய வீணை மண்மிசைபாடி நண்டுவருகெனப் பூண்டசரபம் இட்டவக் குறுமுனியாங்கே விட்டனெனன்ப வேந்தவையகத்தென் என்பது நண்டு அறியற்பாலது.

சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதை 26-வது வரியில் “யாழும் குழலும் சீரும் மிடறும்” என்று கூறப்படுகிறபடியால் யாழ்ப்பாடலும் மிடற்றுப்பாடலும் இவற்றுடன் இசைந்த பாடல்களை இசைகொள்ளும் படியும் சுவை பொருந்துப்படியும் புணர்க்கவும் வல்லோராய் இருக்க வேண்டுமென்று இசையாசிரியன் அமைதி கூறுமிடத்து அடிகள் விளக்கியிருக்கிறார். மிடறே சாரீர வீணை என்றுகிறது. திருஞானசம்பந்தர் போன்ற சமயக் குரவர்கள் தம் பதிகங்களில் குரலிசையினையும் யாழிசையினையும் கூறி “வீணை”யை நீக்கினார்; யாழையும் மிடற்றையும் நீக்கி “வீணை”யைக் கூறியிருக்கிறார்கள். எனவே சமயகுரவர்கள் “வீணை” என்பதை “உடனிகழ்ந்த மிடற்றிசையையும் யாழிசையையும்” என்ற கருத்தினையே வலியுறுத்துகின்றனர்.

இன்றோரன்ன வல்லுநர்களைச்சார்ந்தே கம்பரும் தனது ராமாயணம் சுந்தர காண்டத்தில் பாடிப்பேசுந்தார். யாழும் வீணையும் என்ற இருபெயர்கள் வருமிடமெல்லாம் வீணையை மிடற்றுப்பாடல் என்றதல் பொருத்தமாம்.

யாழ்க்குயிலுபவன் மிடற்றிலும் யாழாலும் ஒரே சமயத்தில் இசை நிகழ்த்த முடியும். ஆனால் குழலோனோ, அவ்விதம் நிகழ்த்த வியலாது வீணைப்பாடலுக்கு யாழ் கருவியாயிற்று

“சூழ்மணி கோட்டு வீணை சுகிர்புரி நரம்பு நம்பி” என்றும் “மாணியினையும் கோட்டினையுமுடைய வீணையிற் சீனி முறுக்கின நரம்பும்” என்றும் திருத்தக்கதேவர் கூறுகிறார். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் உரையிலிருந்து வீணை மிடற்றையே குறிக்கின்றது. கம்பநாட்

டாழ்வாரது செய்யுள் ஆமந்திரிகையை (Orchestra) குரக்கின்றது என்றும் கூறலாமல்லவா! குழல், யாழ், மிடறு ஆகிய மூன்றும் செயல்புரிவதானால் அஃது ஆமந்திரிகையே. இவ்வளவு ஏற்றம் மிடற்றுப்பாடலுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது போலும்! ஒரு சமயம் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் திருஞானசம்பந்தப் பெருந்தகையாரொடு தோணியப்பர் திருக்கோயிலின் முன் நின்று யாழினை வாசித்து அங்கு கூடியிருந்தவர்களை மகிழ்வித்தார் யாழொலியும் மிடற்றொலியும் ஒன்றி எழுந்த இசை மாண்பினை புட்களும் விஞ்சையரும் பாராட்டினர். முத்தமிழ் விரகாண பாலருவாயர் "மாதர் மடப்பிடி" என்று தொடங்கும் யாழ் முறிப் பண்ணை, சாதாரண மக்களின் கண்டத்திற்கும் யாழ்க்கருவியிலும் அடங்காத வண்ணம் பாடியருளினார். இவ்விசை திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரின் கருவியின்கண் அடங்காததாயிற்று. இதுகண்டு அச்சமெய்திய யாழ்ப்பாணர் யாழை உடைக்க ஒச்சினார். சம்பந்தர் அதனை தடுத்து யாழ்க் கருவியின் அளவை (Limitations) எடுத்துக் கூறி, மிடற்றினால் நிகழ்விப்பதை யாழினால் சூயில இயலாது என்று உணர்த்தினர். பாணரும் பிள்ளையார் திருவடிகளை வணங்கித் துதித்தார்.

இசைக் கருவிகளோடு மிடற்றையும் சேர்த்துச் சொல்வது தமிழர்களின் மரபு. தாளவிகற்பங்களுடன் மிடறும் சேர்ந்து ஒருங்கே செயல்படக் கூடியது யாழ் ஒன்றேயாகும். இக்காரணம் பற்றியே பண் என்பதற்கும் யாழ் என்ற பெயர் விரவுவதாயிற்று. இதன் எதிர்மறையைக் (Corollary) கருத்திற்கொண்டால் யாழ் என்பதற்கே பாலைப் பண்ணைமத்தல் என்பதும் சாஸ்ப்பொருந்தும். தற்கால வழக்கில் இதனை மேளம் பண்ணுதல் என்று கருதப்படுகிறது. பாலை என்பது சுரமும் சுரஞ்சார்ந்தவிடமுமாகும் பாலைகளின் பண்கள் பிறக்கும் விதத்தை விளக்க இது தக்க சாதனமாகும்.

எங்கும் திருவருள் -

பெற்று, இன்புறுவர்.

எவ்வளவு தன்னலமற்று எல்லோருமே இன்புற வேண்டுமென்று நம் திருப்பாவைச் சென்னியார் இறைவனை இறைஞ்சுகின்றார்! என்ன பார்த நோக்கம்! என்ன பெருங்குணம்! நம் தமிழ்நாட்டுப் பண்பாடு எவ்வளவு உயர்ந்திருக்கின்றது! நம் தமிழ் நாட்டின் நிலங்களில் மூல்கை ஒன்று இந்நிலத்திற்குரியவர் ஆயர் மகளிர். இங்குள்ள பசும் புல்கை உண்டு ஆனிரை வளர்கிறது எச்செல்வத்திலும் குறைவுகிடையாது. “மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்” என்று மூல்கைத் தெய்வமாகிய மாயோனைத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது இப்பேற்பட்ட ஆயர்பாடியில் கண்ணன் தோன்றுகிறான். ஒருபறம் ஆடல்; ஒருபறம் பாடல்; ஆயர்பாடியே களியில் மூழ்கியது.

“பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டநின்று
ஆடுவார்களும் ஆயிற்றாய்ப் பாடியே”

என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் பாடுகிறார். கண்ணனாய்த் தோன்றியிருக்கிற மாயோனுக்கு ஆயர் மகளிரொடு குரவைக் கூத்தாடுவதன்றோ பொழுதுபோக்கு. குழலோசையால் அவர்களை மகிழ்விப்பான். கோதையரோ, தம்மனைத்தைக் கண்ணனிடம் பறிகொடுத்ததுமன்றி உலக உயிர் யாவற்றையும் விளங்கச்செய்த விளக்குமாவர். இறைவனது இலக்கணத்தை ஆண்டாள் எத்துனை அழகாக விளக்குகிறா! அன்புடையாருடன் இரண்டறக்கலந்து அன்பைப் பெருக்குவித்து உள்ளத்தையும் உயிரையும் வசப்படுத்தும் தன்மையையல்லவா கண்ணன் செயலில் காட்டுகிறான்? இறைவனைப் பெரியோர்கள் “உள்ளங்கவர் கள்வன்” என்று தானே போற்றுகின்றனர். ஆயர் மங்கையரின் கூட்டுறவால் கண்ணன் அடைவது ஆனந்தம். ஒருகுலைக் காமமன்றி இருதலையும் இன்பவெள்ளம் பெருகி, நாடு வளமுற்று மாண்புற்று வாழ்ந்தனர். இத்தகைய கன்னியரின் இறையன்பு தான் நாட்டை வளப்படுத்தும்.

மழையின்மையும் வறுமையும் பரந்து நாட்டை அழிக்கத் தலைப் பட்டபோத்து மங்கையர் நோன்பிழைக்க வெளிப்போந்து இறைக் கடிமை செய்யும் கைங்கரிய நிதியைப்பெற்று மனமகிழ்ந்தனர். ஆனால் ஆய்ச்சியரைவிட நம் கோதையார் சிறப்பெய்தியவரே. ஆயர் மகளிரை "மாமான் மகளே" என்று கோதையார் தம்மோடு எவ்வளவு உறவாகச் சேர்த்துக்கொள்கிறார்! அவர்களைக் குற்றமொன்றுமில்லாதவர் எனப் புகழ்கின்றார். எனவே ஆய்ச்சியரிடம் நம் கோதையார் கொண்ட மதிப்பு இறையைக் கனவிலும் நனவிலும் காணும் பெட்பையளித்ததல்லவா! இறையை அடைதற்கு அவர்கள் வழிகாட்டிகளாக வல்லவா அமைந்தனர்!

"யான் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்" என்று தாம் பெற்ற இன்பத்தை எல்லோருமே பெற்றுக் களிப்புறவேண்டுமென்று இறைஞ்சுகின்றார் கோதையார். அது மட்டுமா? நம் குற்றங்குறைகளுக்காக நம்மிடம் சினந்துகொள்ளாமல் நம்மை ஆட்கொள்ளுமாறு நம்மை எம்பெருமானிடம் ஒப்புவிக்கின்றார். இவருடைய உயர்ந்த கருத்துக்கள் எக்காலத்தும் உலகம் இறையருளைப் பெற்றுச் செம்மையடையச் செய்கின்றன. எம்பெருமான் அனபில் தோய்ந்து அவனது கல்யாண குணங்களைப் பண்போடு பாடி தாம் மட்டும் இன்பம் துய்த்த லன்றி பின்புள்ளாரனைவரும் இறையருளை அடைதற்பொருட்டல்லவா இப்பேற்பட்ட உத்தம மொழியை நம் திருப்பாவைச் செல்வியார் தீட்டிவைத்திருக்கின்றார்? பத்தியென்பது ஓர் அரண்; பிரபத்தி என்பது ஓர் அகழி. இவற்றையெல்லாம் கடந்து நம் திருப்பாவைச் செல்வியார் தாம் அடைந்த இன்பம் பிறரும் துய்க்க வழிகோலியருளினார்.

கோதையார் செய்த தொண்டுதான் என்னே! மக்களனைவரையும் அஞ்ஞானத் துயிலெழுப்பி "சங்கமிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்", என எம்பெருமான் பேரின்பத்தைத் துய்க்க அவனிடம் கொண்டுசேர்க்கின்றார். இயற்கை வனப்பைக் காண்கையில் இவர் புறநோக்கோடு மட்டும் காண்பதில்லை. இவரது அகக்கண் திறக்கிறது. இயற்கைக் காட்சியில் இவர் காண்பது யாது? கலந்து பேசிக்கொள்ளும் பறவைகளை; சிலம்புகின்ற புட்களை; அழைக்கின்ற கேழிகளை; கூவுகின்ற குயிலினத்தை; மிழற்றுகின்ற வண்டினத்தை; தோகை விரிததாடும் மஞ்ஞைகளை; கீசகீச என்றெங்கும் ஆனைச்சாத்தான் கலந்துபேசின பேச்சாவம் கேட்டிலையோ?" "புள்ளும் சிலம்பினகாண்"; "வந்தெங்கும் கோழி அழைத்தனகாண்; மாதவிப் பந்தர்மேல் பல்கால் குயிலினங்கள் கூவின காண்" என்று திருப்

பாவையிலும்; “கணமாமயில்காள்! கண்ணபிரான் திருக்கோலம் போன்று அணிமா நடம்பயின்றாடுகின்றீர்” என்று நாச்சியார் திருமொழியிலும் பாடுகின்றார். இயற்கைப் பொருள்களையே ஒரு காலத்தில் மக்கள் தெய்வமாக வணங்கியிருக்கின்றனர் என்பது சங்க நூல்களிலும் சரித்திரங்களிலும் காணப்படும் வழக்கு.

பாக்களின் உயிர், பொருள் என்றும், இசை அவற்றில் உடல் என்றும் அறிந்தவர் நம் கோதையார். இவருடைய பாக்கள் இனிய ஓசையையும் ஆழ்ந்த கருத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டவை. ஒனியர் தீட்டிய படத்தைவிடக் கவிஞர் பாடிய பானில் அமையும் கருத்து செம்மைவாய்ந்தது. இவரது பாக்களில் அமைந்த தத்துவங்கள் தமிழ்த்தாயின் உயிர் என்பது மிகையாகாது. பேரின்ப மடைய இசையையே திறவுகோலாகக் கொண்டுள்ளார் கோதையார் இன்னிசையால் எம்பெருமானைப் பாடிப்பரவுகிறார். நாச்சியார் திருமொழியில் “இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல்மாலை” என இசையோடு கலந்த தமது பாசுரங்களை இயம்புகிறார். இன்னும் பலதரப்பட்ட பத்தினெறிகளைப் பகர்கிறார் நமது கோதையார். இயற்கையில் இறையை வழிபடுதல் பொதுநிலை: அர்ச்சையில் தொழுதல் சிறப்புநிலை: இவருக்குப் பார்க்குமிடமெல்லாம் பரம்பொருளே காட்சியளிக்கிறது இறையொடு ஒன்றுபடக்கலந்து இன்பம் துய்க்கிறார். இதைத் தாம்மட்டுமா அனுபவிக்க வேண்டுமென்கிறார்? இல்லை. உலகமே இறையன்பில் மூழ்க வேண்டுமென்கிறார். அவனது திருவருளைப் பெறவேண்டுமென்று மனமுருகப் பாடுகிறார். எல்லோரும் எங்கும் எக்காலத்தும் திருவருள்பெற்று திருமாலோடு ஒன்றிக் கலந்து இன்பநிலையடைந்து ஆனந்தக் களிப்புற வேண்டுமென்று இறைஞ்சுகின்றார்.

தமிழ்சை

தமிழ் என்ற சொல்லுக்கு இனிமை என்று பொருள். தமிழின் ஒலியும் இனிமை, சொல்லும் இனிமை, பொருளும் இனிமை, செயலும் இனிமை. இயற்கைப் பொருள்களெல்லாம் எத்துணை இனிமையுடையன! இவ்வித இயற்கைப் பொருள்களிலெல்லாம் விரவியிருக்கும் இறைவனின் இனிமைதான் என்னே! எனவே இனிமைவாய்ந்த இறைவனை வழத்துதல் இனிய மொழியாலன்றோ! எவ்விதத்திலும் இனிமையிற் சிறந்த மொழி தமிழே என்பதை நாமெல்லோரும் நன்குணர்வோம். அதனால் தான் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் இறைவனை இனிய பாக்களால் வழத்தியிருக்கின்றனர். இயல், இசை, நாடகம் எனத் தமிழ் முத்திரப்படும். பழைய சங்க காலத்தில் முத்தமிழுக்கும் உரிய இலக்கண இலக்கியங்களிருந்தன. தொல்காப்பியத்தில் இசையைப்பற்றிய குறிப்புகளும் இசைப் பாணர் பற்றிய குறிப்புகளும் வருகின்றன. இசை வாழ், மக்கள் இனிது வாழ் முடியும்; இசை தாழ், மக்கள் வாழ்க்கையும் தாழும் என்பது ஓர் பழங்கால வழக்கு.

பதலவன் உதிகையில் பறவைகள் உல்லாசமாய்ப்பாடுகின்றன; தம் இனிய குரலால் சூரியனை வரவேற்கின்றன. “கடவுள் ஒருவன் உண்டு; அவன் இந்த உலகம் முதலிய யாவையும் படைத்து இவைகளையெல்லாம் பேணி வளர்ப்பவன்; அவன் அன்புருவாகிய அழகன்” என்றெல்லாம் எண்ணி அவனது கல்யாண குணங்களையும் எல்லையற்ற சிறப்பையும் அனுபவித்துப் பரவசமடையும்போது, அந்த அனுபவம் தடுக்கமுடியாத உற்சாக வேகத்தோடு வெளிப்பட்டுப் பாட்டாகிறது. இப்பேற்பட்ட பாடல்கள் இன்னிசையென்ற ஒசையோடு சேரும் பொழுது உணர்ச்சிக்குள்ளும் உயிர்நிலைக்கள்ளும் லயித்து நம்மைக் குழைத்துப் பிணிகிறது. இத்துணை இன்னிசை இதயத்தை உருக்கிறது. அலுப்பு சலிப்பு முதலியவற்றை மாற்றிப் புத்துயிரளிக்கின்றது.

காலையில் கோழி கூவுகிறது “கொக்கறுகோ” என்று இசைக்கிறது. இதையே ஒரு அடியார் “கொக்க என்னும் மாமரமாக நின்ற அசுரனைக் கொன்ற முருகா” எனப் பொருள்கொண்டு, அக்குரலிசையில் ஒன்றுபடுவதுபோல் முருகனிடமே லயித்துவிடுகிறார். காக்கையும் “கா, கா” என்று முறையிடுவதைக்கேட்டு, அப்பறவை தன்னை காப்பாற்று என்று இறைவனை வேண்டுவதாக எண்ணி அக்குரலிசையில் ஒன்றுபடுகிறது. பாட்டின் பொருள் உள்ளத்தை உருக்கும். எனவே இசையின் பயனைப் பாட்டின் மூலந்தான் பெறியலும். இவ்

விசைதான் வளர்ந்து இறுகிய உள்ளத்தை உருக்கும். அத்தகைய உள்ளம் உருக்கும் இசையைத்தான் தெள்ளுதமிழிசை யென்று பத்தர்கள் போற்றுகிறார்கள். எனவே நம்நாட்டுக் கலைகளின் தனிச்சிறப்பாகிய உயிர்ப்பண்பு எக்காலத்தும் எவ்வகை மனத்தையும் இயக்கவல்லது. உலகம் இசையால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. காற்றில் இசை. கடலில் இசை; மாத்தில் இசை. மழையில் இசை. பாட்டில் இசை. பண்பில் இசை. கல்லில் இசை, கானகத்தில் இசை, எனவே இசையில்லாத இடமுண்டோ! Lord Byron என்ற ஆங்கில மேதை "There is music in all things, if men had ears" என்று கூறியிருக்கிறார்; மனிதனுக்கு கேட்கும்பேறு இருக்குமாயின் எங்கும் இசைதோய்ந்து நிற்பதைக் கேட்கலாம் என்று விளக்கியிருக்கிறார்.

சில அரும்புகள் சூரியன் மறைந்தி நந்தபோதிலும். மலர்தலாலும் குவிதலாலும் இராப்போதினைத் தெள்ளிதில் உணர்த்துவதால் அவற்றிற்குப் போது என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. பூக்கள் மலர்ந்தால்தான் அவை விரியும். விரிந்தால் உள்ளிருக்கும் தேன் புலப்படும்; பிறகு வண்டுகள் அத்தேனை உண்டுகனிப்பது வழக்கம் எனவே போதுகள் மலர்வதற்காகவே வண்டுகள் இசையெழுப்புமாம். இவ்வின்னிசை கேட்டுப் போதுகள் மலரும்; அதைக் கண்ணுற்று காட்டிலுள்ள முனிவர்கள் காலத்தையறிந்து கொள்வர். நள்ளிருள்நாறி என்ற மலர் ராத்திரி நடுயாமத்தில் மலரும்; உடனே இது பாதிராத்திரி என்று காட்டில் வசிப்பவர்கள் அறிந்துகொள்வார்களாம். இத்துணைப் பெற்றிய போதுகள் மலர்வதற்கு வண்டுகளின் இன்னிசை பெரிதும் பயன்படுகிறது எனவே குறுந்தொகையில் "புதலும்; வரிவண்டுதேவாய்நெகிழ்ந்தனவே" என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அகத்தியம் (பேரகத்தியம், சிற்றகத்தியம், சொல்லகத்தியம்), இசை நுணுக்கம் இந்திரகாளியம், குணநூல், கூத்தநூல், சயந்தம், செயிற்றியம், தாளவகையாத் து, இசைமரபு, சொக்கபரதம், பஞ்சபாரதீயம், பஞ்சமரபு, பரதீசரூபதீயம், பெருங்குருகு, பெருநாரை, மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல் முறுவல் முதலிய நூல்களெல்லாம் சங்கப் புலவர்களாலிபற்றப்பட்டு மாய்ந்தொழிந்தன. ஆனால் இவற்றிலிருந்து சில மேற்கோள்கள் ஆங்காங்கு காணக்கிடைக்கின்றன. ராமாயணத்தில் சீதையின் இருப்பிடத்தைத் தெரிவிக்கும் சுக்கிரீவன் பாண்டிய நாட்டின் பெருமையையும் சிறப்பையும் கலைவளத்தையும் பற்றிக் கூறியதாகவும் மகாபாரதத்தில் பாண்டவர்களுடன் உதியன் சேரலாதன் கடைசிவரை நட்புகொண்டு பாரதப் போர்வீரர்களுக்குப் பெருஞ் சோறு படைத்தவனென்றும்; அருச்சுணன் மதுரைக்குச் (மணலூருக்குச்) சென்று சித்திரவாகன பாண்டியன் மகள் சித்திராங்க

தையை மணந்துகொண்டானென்றும் விராட அரண்மனையிலுள்ள மாதர்கட்குப் பரதம் போதித்தானென்றும், அபிமன்யுவின் திருமணத் திற்கு மூவேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்கள் வந்திருந்தன ரென்றும் சரித்திரங் கூறுகின்றது. அக்காலத்து மக்கள் தமக்கு வரும் தீங்குகளை தெய்வங்கட்கு சாந்தியெடுத்துப் போக்கிக்கொள்ளும் இயல் பினர் என்று தெரிகிறது. பல்கலைப்பட்ட கூத்துகள், வரிப்பாடல்கள் முதலியவற்றால் தெய்வ வழிபாடு செய்தனர். கொற்றவையை ஆட லாலும் பாடலாலும் போற்றிப் பணிந்தனரென்பது. “மாமகளுநாமகளு மா மயிடற் செற்றுகந்த. கோமகளும் தரம் படைத்த கொற்றத்தாள்” என்னும் வெண்பா இனிதியம்புகிறது.

ஆதிகாலத்துத் தமிழிசையின் தொன்மையையும் பெருமையையும் மில் என்பவரின் பிரிட்டிஷ் இக்திய சரித்திரம், டாக்டர் டெனண்ட், ஸ்டீல், அண்டர் போன்ற அயல் நாட்டறிஞர்களின் ஆராய்ச்சிகள் விளக்குகின்றன. அண்டர் போன்றவர்கள், நமது நாட்டுச் சங்கீதம், பாரசீகம், அரேபியா, கிரேக்கம் முதலிய நாடுகட்குக் கொண்டுபோ கப்பட்டதாகக் கூறுகின்றனர். சி. பி. பதினென்றாம் நூற்றாண்டில் கைடோம அரெசோ (Guido-de-Arezzo) என்பவர் பாலைப்பண் முறையை (கர சாகிததிய முறையை) நமது நாட்டிலிருந்து எடுத்துச் சென்று ஐரோப்பிய இசையைச் சீராக்கினார் என்று மேநாட்டறிஞர்கள் கருது கின்றனர். வில்லிஸஸ் வாசிக்கப்படும் கின்னரம் (Viol) என்ற வயிலு வக்கருவி இலங்கையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகவும், அதன் துணை கொண்டுதான் பத்தர் பிரான் தமது மத உண்மைகளைப் பரவச் செய் தார் என்றும் அண்மன் சங்கீத சரித்திரம் கூறுகிறது. ஆயிரம் நூற் புகள் பூட்டப்பட்ட பேரியாழை இராவணன் சனது இருபது கரங்களாலும் வாசித்தானென்பது புராணச் செய்தி. பழந்தமிழகத்தில் விஞ்ஞானத் தைவிட இசையையே அதிகமாய்ப் பயிலப்பட்டு வந்ததாகத் திக. ஆனந்த குமாரசாமி கருதுகின்றார். இசையில் வரும் பாக்களையும் பிற வற்றையும் சுரமுறையாயெழுதும் வாக்கம் கி மு ஏழாயிரம் ஆண்டு கட்கு முன்பே வழக்கத்திலிருந்திருக்கிறதென்று “காயண சமாஜமும் இந்து சங்கீதமும்” என்ற நூலின் முப்பததாருவது தாளில் கூறப்பட்டி ருக்கின்றது.

பௌத்தமத சம்பந்தப்பட்டவற்றை நமது நாட்டிலிருந்து எடுத்துச் செல்ல வந்த யுவான் சுவாங் என்ற சீன யாத்திரி பல்லவத் தலைநகராகிய கச்சிப்பதியைப் பார்க்கையிட்டு அவன் தமிழே அரசாங்க மொழி யாக (State language) இருந்தது என்றும், இயலிசை நாடகங்களில் வல்லுனர்களடங்கிய சிறந்த குழுக்கள் கலைப்பணியாற்றி வந்திருக்கின்றனவென்றும், இசையின் தரம் (Standard) உன்னதமாயிருந்த

தென்றும் தமது யாத்திரைக் குறிப்புகளில் கூறுகிறார். பேரரசர்களும் சிற்றரசர்களும் குறுநில மன்னர்களும் பொருநர்களையும் பாண் பெரு மக்களையும் ஆதரிப்பதைத் தங்கள் முதற் கடனாகக்கொண்டு பெரும் பொருள் வரிசை வழங்கியிருக்கின்றனர். சங்க காலத்தில் வெளிவந்த நூல்கள் அளப்பில். அரசர்கள் ஆதரவுகாட்ட, ஆயநல்லன்பர்கள் இயலிசை நாடகவார்வங்கொண்டு இலக்கணவிலக்கிய நூல்களீன்று உண்மை யூழியிலெப்பொழுதும் ஏற்கும்படி செப்திருக்கின்றனர். கடல் கொண்ட தென்மதுரையிலிருந்த முதற் சங்கத்தைப்பற்றியும், கடலா வழிக்கப்பட்ட கவாடபுரத்திலிருந்த இடைச்சங்கத்தைப் பற்றியும், உத்தா மதுரை என்ற தற்கால மதுரையிலிருந்த கடைச்சங்கத்தைப் பற்றியும் கல்விமான்கள் கூறியிருக்கிற சிற்சிலவாதாரங்களிலிருந்து ஒருவாறு காணக்கிடக்கின்றது. தலைச்சங்க காலத்தில் இசை மிகவும் வளமுற்றிருந்திருக்கிறது. ஆயிரம் நரம்புகள்கொண்ட பெருங்கலத்தை நாரதர் போதித்து 'யாழாசிரியனாகிய நாரதன்' என்று போற்றப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. சிலப்பதிகார ஸ்ரிஷரையாளராகிய அடியார்க்கு நல்லார் அகத்திய-நாரத சூத்திரங்களைக் கலந்துதான் இசைப் பகுதிகளைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளாரென்பது முதிய அறிஞர்களின் துணிவு. இலக்கண வழுவின்றி சொற்களை, பொருட்சுவை, கன்நயம் முதலிய சிறப்பியல்புகள் பொருந்திய இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரமும், திரணதூமரக்கினியின் தொல்காப்பியமும், கூலவாணிகன் சாத்தனாரின் மணிமேகலையும், எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும், பதினெண்கீழ்க் கணக்கும் பழைய தமிழ் நூல்களென்று அறியக்கிடக்கின்றது. முதற் சங்ககாலத்தில் பிரபலமாயிருந்த பஞ்சபாரதீயமும், பரதமும், பேரியா முமழிந்தன; இடைச்சங்ககால முறுவல், சயந்தம், குணநூல் முதலிவை யுமழிந்தன; ஆனால் இக்காலத்திய இசைநுணுக்கம் போன்ற சில நூல்களே அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார இசைப்பகுதிகளை விளக்கப் பயன் பட்டிருக்கிறது. யாமளேந்திரர் இயற்றிய இந்திரகாளியம் என்ற நூலையும் உரையாசிரியர் பயன் படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த யாமளேந்திரரே யாமளாட்டக தந்திரம் என்ற தனி இசை நூலையும் இயற்றியுள்ளார் (இதுபற்றிப் பின்னர் விளக்குவாம்).

“பண்ணென்ற இசைபாடும் அடியார்கள் குடியாக மண்ணின்றி விண் கொடுக்கும் மணிகண்டன் மருவிடம்” என்று திருஞானசம்பந்தப் பெருமான அழகாகப்படுகிறார் பரமனைப் பண்பாடியேற்றும் திருவாதவூரரும் “பாடவேண்டும் நான் போற்றி நின்னையே பாடி நைந்துருகி நெக்கு நெக்கு ஆடவேண்டும் நான் போற்றி” என்று சுவைபடப் பரவியிருக்கின்றார் இசை அளவிட முடியாதது; ஆழங் காண முடியாதது; வரம்பு வகுக்கவியலாதது; பாடப்பாட விரிந்து கொண்டே போகும். இந்த உண்மையை சேக்கிழார் “சிந்தையால்

அளவுபடா இசை” என்று நயம்படப் போற்றிப்போந்தார். தேவாரம், திருவாசகம், திவ்வியப்பிரபந்தம் முதலிய பாடல்கள் இசையுடன் பாடப்பட்டு வந்தன என்பதற்குப் பல அகச்சான்றுகள் உள். “காழியர் கோன்துன்னிய நல்லிசையால் துதைந்து சொல்லிய ஞானசம்பந்தன் தன் இசையாற் சொல்லிய பாடல் பத்தும்” என்பது ஓர் எடுத்துக்காட்டு. தேவாரப் பாடல்கள் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்தவை என்பதைப் “புனலில் ஏடெதிர் செல்லெனச் செல்லுமே, கனலில் எழுடப் பச்சென் றிருக்குமே, சின அராவிடம் தீரெனத்தீருமே” என்பதைக்கொண்டு நாமுணரலாம்.

பழந்தமிழிசை தற்கால இசைமுறைக்கு மிக அவசியமான பகுதிகளை நன்றிருக்கிறது தற்கால முறை தமிழிசையின் விரிவுதான். தற்காலத்திலுள்ள சுரமுறை பழந்தமிழ் பாலைத்திரிபியலின் முதிர்ச்சி என்று திரு. N. S. இராமச்சந்திரன் தனது “கருநாடக சங்கீத ராகங்கள்” (The Ragas of Carnatic Music) என்ற நூலில் கூறுகிறார். “என்றுமுள இளிய தென்றமிழ் இயம்பி இசைகொண்டான் குறுமுனி வன்” என்பது கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரது வாக்கு.

THE ENGINEERING & INDUSTRIAL FOUNDRY CO.,

RAMNAGAR, COIMBATORE-9.

Phone : { 27569
 { 23446

Grams: EIFCO TOOLS

Manufacturers of:

GRADE-I Drilling machines, Motorised grinders
Air Compressors, Cupola Blowers

and EIFCO totally enclosed Electric Motors
suitable for agricultural pumpsets

யாழ்சை வேதத்தியல்.

நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழித் தனியன்களில் பட்டர் இவ்வாறு அருளியிருக்கிறார். மிகவும் உயர்ந்த கருப்பொருள்களை மதுரமான தமிழ்க் கவிதையில் அறிவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் ஒருங்கே அமுதமாகும்படி பாடியிருக்கிறார். நமதுநாடு வேதங்களுக் குரைகண்டு உபகரித்த வளர்ப்புப்பண்ணை. வேதத்தைத் தமிழாக்கியவர்கள் ஆழ்வார்கள் என்று வைணவர்கள் சொல்லுகின்றனர். வேதவேதாங்க-வேதாந்தங்கள் ஆழ்வார்களது ஓர்கால நிர்மாணம். கடவுளிடம் மெய்யன்புசெலுத்தி அவனுடைய குணங்களில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டும் அதனால் நம்மையாரும் தலைவர்கள் தாம் ஆழ்வார்கள். இவர்களுடைய இறையன்புப் பெருக்கே பாட்டாகிக் கலைக்கோவில்களாக வளர்ந்துள்ளன. இவர்களுடைய தன்னலமற்ற இசைச் சேவையையும் மக்களுக்குக் காட்டிய கடைத்தேறும் வழியையும் “அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்கள் இந்த உலகில் இருள் நீங்க - வந்துதித்த”வர்கள் என்று புகழ்கின்றார். இவர்கட்குக் கடவுளிடமிருந்த ஆழ்ந்த உள்ளன்பையும் சுபானுபவத்தையும் பரோபதேசத்தையும் இவர்களது பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன எனவே இவர்களை வணங்கி இவர்களது பாடல்களைப் பாடிக் களித்து இன்புறுவோமாகில் அதுவே நாம் பெறும் பெறற்கரிய பேருகும். மாசற்றார் “மனத்துளாளை வணங்கி நாம் இருப்பதல்லால், பேசத்தான் ஆவதுண்டோ? பேசாதநெஞ்சே! நீ சொல்லாய்” என்று தொண்டரடிப் பொடி-ஆழ்வார் தம் நெஞ்சை நோக்கி உபதேசம் செய்துகொள்கின்றார் மாசற்ற உள்ளத்தைத் தான் கோவில்களிற் சிறந்ததாக நசுவரன் கொள்கின்றான்.

கல்லுங் கரைய, புல்லும் உருக, பட்டமரமும் தழைத்து மலர், யாழ்சையும் கண்டமும் ஓர்ந்து வெளிவருகின்றன ஆழ்வார்களின் கீதங்கள். கோபாலன் குழலிசையால் அன்பர்களை யும் ஆக்களையும் வசீகரித்தான் ஆழ்வார்களோ, யாழ்சையாலும் மிடற்றிசையாலும் பாடிப் பரவுகின்றனர். “பாண் பெருமான் அருள் செய்த பாடல்பத்தும் பழமறையின் பொருளென்றும் பரவுமின்கள்” என்று போற்றுகின்றது திருப்பாணாழ்வாரை வைணவ உலகம் இன்னொருது பாடற்கெண்டினால் நாடு உய்யப்பெற்றது. இவர்களது பாடல்களைக் கேட்டவடியார் குழாம்

“நுழைவனர் நிற்பனராகி எங்கும்
உள்ளம்விட்டு ஊண்மறந் தொழிந்தனரே”

இறைவனின் கருணைக்கடலிலாழ்ந்து பசி, தாகம் முதலிய வற்றை மறந்து நிறைவுபெற்றார்களென்றால் கண்ணன் திருவாயில் சகல புவனங்களையும் கண்ட யசோதைக்கு எப்படியிருக்கும்? நாக்கின் சுாவையச் செவியிலே பிறப்பித்துப் பகுத்தறிவற்ற விலங்கினங்களை வசீகரித்து ஆற்றிவு பெற்ற உயிரினங்களை நர்த்து இம்மை மறுமையின் பத்தையளிக்கும் ஆழ்வார்களின் பாடல்களில் சிறந்த தத்துவங்களடங்கியுள்ளன.

பத்திக்குப் பாட்டும், பாட்டிற்குத் தமிழும் இன்றியமையாதது என்பதை எல்லா ஆழ்வார்களும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றனர். “விதையாக நற்றமிழை வித்தி, என் உள்ளத்தை நீ விளைத்தாய். கற்றமொழியாகிக் கலந்து” என்று தமிழால் கடவுளை அழைத்தனரென்றும் தமிழுக்குப் பின்னே தாமும் சென்றாரென்றும் ஊகக்கிடக்கின்றது.

அவர்கள் யாழிறிசையை வேதம் என்று கருதினார்கள் அதாவது யாழிறிசையிலே அமையத்தக்க வேதம் என்று பரிணமிக்கச் செய்தனர். வேதத்தை ஓதும்பொழுது இசைவாயிலாகத் தான் பாடவேண்டும். எனவே கேள்விகளை (சுரங்களை) அடிப்படையாகக்கொண்டுள்ளது. இசையைக் கேள்விப்பாலை முறையாக (சுரசாகித்திய முறையாக) எழுதுவது நம் பழந்தமிழ் நாட்டு வழக்கம். வடவாரியர்கள் தமிழர்களிடமிருந்துதான் சுரசாகித்தியமா யெழுதும் முறையைப் பயின்றனர் என்பது தலைசிறந்த ஆராய்ச்சியாளர்களின் முடிவு (Vide S. V. Venkateswara's Indian Culture through the Ages Vol. I) எனவே வேதத்தை யாழில் எழுப்பினார்கள் என்பது நமது ஆழ்வார்களின் அனுபவம். வேதகாலத்தில் வைதிகச் சடங்குகள் நிகழும் காலையில் சதிபதிகள் இருவரும் சேர்ந்தே நிகழ்ச்சிகளில் சம்பங்குகொள்ளவேண்டும். பதி வேதமந்திரங்களை இசைவாயிலாக வெளியிடும்போது சதி யாழில் அதே இசையை அனுகான (accompaniment) மாகக்குயிலவேண்டும். வேதத்திலேயே சில குறிப்பான வைதிகச் சடங்குகளுக்கு யாழ் வாசித்தலை வகுத்திருக்கிறார்கள், (உதாரணம்: சீமந்தம்); யாழிசைகேட்டுக் கருக்குழியிலுள்ள சேயும் பக்குவ இயல்புகளைப் பெறும் என்பது பழந்தமிழ் மக்களின் சித்தாந்தம்.

புராணங்களில் தெய்வமாகக் கருதப்படும் எல்லோரிடத்தும் ஒவ்வொருவித யாழிருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு யாழுக்கும் நரம்புகள் திவவு அமைக்கும் விதம் (மெட்டுகள் அக்காலத்தில் தோற்கட்டுகளாகவிருந்தன). குயிலும் விதம் முதலிய இலக்கணங்களையும் வழவாது வகுத்துள்ளனர் மிடற்றை தெய்வயாழ் என்றும் இதற்கடுத்தபடியாக யாழையும் பற்றி இசை நூல் வகுத்தோர் கூறுகின்றனர். யாழில் வேத ஒலிகளை யெழுப்பி அதை மிடற்றுடன் சமன் வயப்படுத்துதல் அக்கால மரபு. குயிலுவக் கருவிகளுள் யாழ் முதற்கண் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது யாழோசைக்கே தனிச்சிறப்பு.

யாழின் தொன்மையை இந்தியாவின் கலை முது நிதியம் (The Legacy Of India, Oxford, Press) 329 ஆம் பக்கத்திலே வேதத்திற் கூறப்பட்டதும், பஞ்சசிகன் என்னும் இசை வல்லோன் ஏழுசுரங்களையும் இருபத்தொரு மூர்ச்சனைகளையும் ஒரே நரம்பில் வாசித்துக் காட்டியது யாழே' என்று பொருள் படும்படி விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பாணன்-பாடினி கையிலிருந்த யாழ்இளங்கோவடிகள் காலத்தில் இசையாசிரியன், நாடகமகளிர் கையிலும். ஆளுடையபிள்ளை காலத்திலே தெய்வமீந்த பொற்பலகையேறும் அருட்கருவியாகவும். சிந்தாமணி காலத்தில் அரசினங்குமரி கையிலேறி தேவையை அளிக்கவல்ல அருட்கருவியாகவும் மாறியது என்று சுவாமி விபுலானந்தர் தமது "யாழ்நூலில்" குறிப்பிட்டிருக்கிறார் கடைச்சங்க காலத்தில் வில்யாழ், சீறியாழ் பேரியாழ் முதலிய யாழ்வகைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. சகோடயாமும் மகரயாமும் செங்கோட்டியாமும் சிலப்பதிகார காலத்திலும். மணிமேகலையிலும், பெருங்கதையிலும் சீவகசிந்தாமணியிலும் காணப்படுகின்றன.

யாழின் தொன்மை வேதத்தின் தொன்மைக்கு இடமளிக்கிறது. வேத சுரங்கள் யாழில் ஒலிக்கும் பொழுது அழகுக்கு அழகு செய்வது போலிருக்கும். வல்லின மெல்லினங்கள் கொடுத்து கனமும் லகுவும் கொடுத்து, மந்திரங்களை உச்சரிப்பதற்கேற்ப சுர ஒலிகள் யாழில் எழும். அதனால் தான் சதிபதிகளின் வேத கானத்திற்கு சதியின் யாழ்வாசிப்பு அவசியம் என்று வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. யாஞ்ஞவல்கியர் போன்ற வேத இலக்கணம் வகுத்தவர்கள் யாழ் தான் கடைத் தேற வழியை இனிதியம்புகிறது என்று கூறிப்போந்தனர். வேதஇயலே யாழ் வாசிப்பால் சிறப்புறுகிறது என்பது ஆழ்வார்களின் கருத்தாகும். பற்பல

குயிலுவக்கருவிகளுள் யாமே வேதம் குயிலஇன்றியமையாதது என்பது ஆழ்வார்களின் அனுபவத்திலிருந்தும் பொருநர்களின் ஆற்றுப்படைகளிலிருந்தும் பிறவற்றிலிருந்தும் தெரிகிறது. இது துணை சிறப்புள்ள யாழ் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் திருப்பாணாழ்வார் முதலியவர்கள் கைவழியாகி இறைக்கருவிகளிலே முதற்கண் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

Insure

with

**THE COMMONWEALTH
ASSURANCE CO., LTD.,**

For Safety

Transacts:

**Fire
Marine
Motor
Miscellaneous**

Chairman: R. V. Dongre. - Bombay.

R. Vaithyanathan,
Regional Manager,
24, Thambu Chetty St.,
Madras.
Phone: 22893.

T. P. Subramanyam,
Branch Manager,
7/2, Old Post Office Road,
Coimbatore-18
Phone. 26735.

நாட்டிய நாடகம்

(Dance - Drama)

—•••••

நுண்கலைகளை ரசிக்கும் இயல்பு தொன்றுதொட்டு நம்நாட்டின் பெருவழக்கு. மிகவும் நுட்பமான அரிசியின்பேரில் பழந்தமிழர்கள் விநாயகப் பெருமானின் உருவத்தையும், முருகக் கடவுளின் திருவுருவத்தையும் செதுக்கியிருக்கிறார்களென்றால் நுண்கலைத்திறன் எத்துணை போயது என்று பாருங்கள்! வாழ்க்கையின் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளிலிருந்தும் இன்பதுன்பங்களிலிருந்தும் பிறப்பு இறப்புகளிலிருந்தும் நன்மை தீமைகளிலிருந்தும் மனவமைதிபெற நமது முன்னோர்கள் நுண்கலைகளைப் பேணி வளர்த்தனர். காப்பியக் கற்பனைகளும் பண்ணீர்மைகளும் நல்லுணர்வை நல்குகின்றன. வறண்ட வாழ்க்கையை இன்பமாய்ப் பிலிற்றும் பேருற்றைத்தான் இசை என்கிறோம். பண்டைத்தமிழ் மக்கள் எந்நிலையிலும் ஆடல் பாடல்களில் மனந்தோய்ந்து மகிழ்ந்திருந்திருக்கின்றனர். பட்டினப்பாலையில் 'பாடலோர்த்தும் நாடகம் நயந்தும்' என்று வருகின்ற தொடர், நாட்டிய நாடகம் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியையூட்டிவந்திருக்கிறது இதுவே இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் வழித்துணையாகவுள்ளது. இசையொடு விரவிய பாடல் காலக்கிரமத்தில் நாட்டிய நாடகமாகப் பரிணமித்தது "நாடகக் காப்பிய நன்னுணிப்போர்" என்ற மணிமேகலையடிகள் நாடகங்களுக்குரிய காணியங்களாகிய நல்ல நூல்களை நுணுகி ஆராய்வேவர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. பாடலும் ஆடலும் ஓர்ந்து கண்ணுக்கும் செவிக்கும் ஒருங்கே விருந்தளிப்பதுதான் நாட்டிய நாடகம். பாடலில்லாத ஆடல் பயன்படாதென்பதை, "விளியாதான் கூத்தாட்டுக் காண்டலும்" என்ற திரிகடுகச் செய்யுள் வலியுறுத்துகிறது.

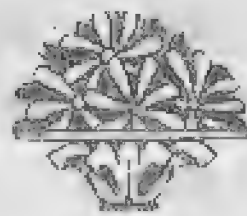
ஆங்கிலத்தில் இதை opera என்றும் வடமொழியில் கேய நாடகம் என்றும் தமிழில் நாட்டிய நாடகம் என்றும் கூறுவர். இசை மூலமாய் விரவி வரும் நாடகம் அபிநயத்துடனும் கூடியது இவ்வகைப்பட்டது. தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூல் நிலையத்தில் பாரதீயம் என்ற ஒரு நாட்டிய நூலுள்ளது. அதில் நாட்டிய நாடகவிலக்கணம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது வேதமோதுதல், வேள்வி செய்தல், நன்கொடையளித்தல் முதலியவற்றால் பெற்றுகரிய பேற்றை நாட்டிய நாடகத்தால் பெறலாம் என்று அதில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. காளிதாசன் போன்றவர்கள் இப்பிரபந்த முறையை அதிகமாகக் கையாண்டுள்ளார். நமது

தமிழகத்தில் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வேங்கடநாதன் என்று பெயரிய (1263—1369) ஸகலகலா வல்லுநர் தோன்றினார், அதிபால்யத்தில் அதாவது தனது 20 வயதுக்குள் கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்று ‘சர்வதந்திர சுதந்திரர்’, ‘‘கவிதார்க்கிக சிங்கம்’’, ‘‘வேதாந்தாசாரியன்’’ முதலிய சிறப்பு விருதுகளைப் பெற்றார். தமிழ் மொழியில் இவருக்குள்ள பாண்டித்தியம் இணையற்றது என்று கூறுவது மிகையாகாது. மூன்று மணி நேரத்திற்குள் இராமனது பாதுகைகளின் பேரில் ஆயிரம் பாக்களைப் பாடியுள்ளார் என்றால் இன்னொரு பெருமையைப் பிரத்தியேகமாகக் கூறவும் வேண்டுமோ! ஏராளமான தமிழ் பிரபந்தங்களை இயற்றியுள்ளார். அவைகளை ‘‘தேசிகப்பிரபந்தம்’’ என்று தமிழ் மக்கள் போற்றி வருகின்றனர். மக்களுக்குச் சிறந்த ஆசாரியனாயிருந்து சிலை செய்து கோயில்களில் தூதிக்கப்படும் நிலையை எய்தியுள்ளார் என்பது தமிழகம் அறிந்த உண்மை. இவரது பிரபந்தங்களில் குறள் வெண்பா, நேரிசை வெண்பா, (செந்தொடை) வெண்டுறை, நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா, நேரிசையாசிரியப்பா, அறுசீராசிரிய விருத்தம், எழுசீராசிரியச்சந்த விருத்தம், எழுசீராசிரிய விருத்தம், எண் சீராசிரியச்சந்த விருத்தம், எண் சீராசிரிய விருத்தம். பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று, பதினான்கு, பதினாறு சீராசிரிய விருத்தங்கள், கொச்சகக் கலிப்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, கலி விருத்தம் முதலிய பாவினங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. தமிழகத்தின் இசைக் கூறுக்கும் இவரே ஓர் சிறந்த அத்தாட்சியுமாவர்.

இவருடைய நூல்களுள் ‘‘மெய்விரத மாண்மியம்’’ என்ற பிரபந்தத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். இதை ஒரு நாட்டிய நாடகம் என்பர். இசை முதற்கண்ணுள்ளது நாட்டியமும் நாடகமும் ஒருங்கே ஓர்ந்து பார்ப்போருடையவும் கேட்போருடையவும் உள்ளங்களை மகிழ்வித்து நெகிழ்விக்க வல்லது. நாட்டிய நூல்களின் இலக்கணம் வருவாது இசைப்பண்களில் தாளங்களோடு சீரிய முறையில் அமையப்பெற்றது. காஞ்சிநகரின் மகிமையும் அதில் பேரருளாளன் கோயில்கொண்டிருக்கும் புத்தத்தையும் மிக அழகாக வருணிக்கின்றது. மனதில் பாவமும் (உணர்ச்சியும்) வாக்கில் ராகமும் (பண்ணும்) கையில் தாளமும் பொருத்தப் பரதசாத்திரத்தைத் தழுவி, பண்ணுமிசையும் ஒருங்கே அமையுமாறு பேரருளாளனின் கருணையையும் பெருமையையும் பாடியுள்ளார். இது தமிழ்நாட்டிய நாடகங்களுள் தலைசிறந்தது. காஞ்சி நகரத்தின் பெருமைக்கேற்ற பாடல்களும், படைப்புக் கடவுளின் அருந்தவத்தை யுணர்த்தும் சாந்தப்பாடல்களும், நாமகளை அழைக்காத தால் அவள் சின்னது வேள்விச்சாலைகளை நீர்ப்பெருக்காலழிக்கும் வீர உணர்ச்சியும், கருணைக்கடலாகிய பேரருளாளன் ஓர் அணையாகிக் குறுக்கேபடுத்து நீர்ப்பிரவாகத்தைத் தடைசெய்து பக்தர்

களை ஆட்கொண்ட பெருமையும் இம் “மெய் விரதமாண்மியத்” தில் வருணித்திருப்பது நம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்றது.

நான்முகன் ஒருகால் அத்திகிரியை (காஞ்சியை) யாகவேதியாகக் கொண்டு ஓர் வேள்விசெய்ய முற்பட்டான். ஊடல் காரணமாக நாயகன் பிரமனைப் பிரிந்து சரசுவதி நதிக்கரையில் தவங்கிடந்தான். மனையாளில்லாத வேள்வி பயன் படாததாகையால் பிரமன் நாமகளுக்கு அழைப்பு விடுத்தான். ஊடல் தலையாத நாமகளும் வேண்டுமோடுக்கிணங்கி வர மறுத்து விட்டாள். அவுணர்களின் தூண்டுதலினால் மிகவும் சினந்த நாமகள் வேள்விச்சாலையை அழிக்க முற்பட்டாள். மிக்க வேகங்கொண்டு பெருகுகிற நதி சமமான இடங்களிலும், மேடு பள்ளங்களிலுமுள்ள கற்களையெல்லாம் புரண்டோடும்படி செய்கிறாள். பெரும் பாதைகள் அசைந்து உருளுகின்றன. மலைச்சிகரங்கள் இடிந்து விழுகின்றன. மலைகளினடிப்பாகங்களும் உடைந்து விழுகின்றன. எற்றிசைகளிலும் சினப்பார்வையைச் செலுத்திக் கொண்டு வேள்விச்சாலையை யணுகுகிறாள். பிரமன் திகைத்து நிற்கிறான். தேவர்களும் மற்ற வேள்வியழைப்பையேற்று வந்த மானிடர்களும் அச்சங்கொண்டு உயிர் பிழைத்து இருப்பிடத்திற்கு ஒடிபிழைத்தோமே என்று மகிழ்வுறுகின்றனர். அது போழ்து பரந்தாமனும் பக்தருள்ளத்தில் குடிகொண்டிருப்பவனுமான எம் பெருமான் ஓர் அணையருக் கொண்டு அவ்வெள்ளத்தின் நடுவில் பாம்பணையோடு தானுமேரர் அணையாய்க்கிடக்கிறான். நாமகளும் வெட்கித்து மனக்கலக்கம் தெளிந்து பிரமனுடன் சேர்ந்து வேள்வியை முடிக்கிறாள். பேரருளாளனும் சித்திரை மாத சுக்கிலபட்ச சதுர்தசி, ஞாயிற்றுக்கிழமை, ஹஸ்த நட்சத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் காலை நேரத்தில் வேள்விச்சாலையினின்று புண்ணியகோடி விமானத்துடன் தோன்றிக் “கருதவரம் தரும் தெய்வப்பெருமாள் வந்தார்” என்று நம் தேசிகரால் பாடப்படுகிறார். சம்சாரமாகிற பாலையின் கண் தோன்றிய தெய்வீக நீர்நிலை ஆசாபாசத்தை நீக்கி, பிறனிப்பயனெய்தும் படி பக்தர்களுக்கு பேரின்பமளிக்கின்றது. நான்முகனும் தன் படைப்புத் தொழிலையும் மறந்து, பேரருளாளனின் திவ்யதர்சனத்திலாழ்ந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்கி, மெய்விரதத் தலத்தில் நித்திய வாசமபண்ணி வேண்டுவோர்க்கு வேண்டியதைக் கொடுத்து காழ்வித்தருள வேண்டுமென்று பேரருளாளனைப் பரிபூர்ணமாக ஆராதிக் கலாஞன்.

சுரசாகித்தியப் பகுதி

வேதாந்த தேசிகரின் மெய்விரத மான்மியத்திலுள்ள நாமகள் சினங்கொண்டு வேள்விச்சாஸையை அழிக்க முற்பட்ட பாடல், வீரசு சுவையும் சினமும் கலந்து விரவுவது.

இராகம் அடாணு - தாளம் மிசிரசம்ஸப.

ஆரோசை - சரிமபநிச் } தீரசங்கராபரணத்தில்

அமரோசை - சநிதபமபகரிச } பிறந்தது

வேங்கடமகி அமரோசையில் எல்லா சுரங்களுமுண்டென்றும் ஆரோசையில் பதநிச் பிரயோகமுமுண்டென்றும், அழிப்பிராயப் படடிருக்கிறார். வீர உணர்ச்சியை அள்ளித்தெளிக்கும் பண்ணாகும்.

பாடல்

- 1) அன்னவடி வாளசையும் அன்ன நடையாள்
உயருமன்ன வரசேறி வருவாள்
அத்தனய் னத்தனயன் உத்திதனை
அத்திதென வுத்தி புரியாள்.
- 2) நன்னடைவிடா நடமிதென்ன நடவா
நடுவு நண்ணு குவடேறியிழிவாள்
நற்பதிகள் அற்பதிகள் கற்புரள
அற்புத மருற்கதியினால்.
- 3) கன்னடை விடாவிட மிலுன்னதிசிறு
விகட மன்னுகிரி கூடமிடிய
கட்டவிடை யிற்றுவிழ முற்றும்விழி
உற்றடைய விட்டருகுற.

4) அன்னநய சீரயனிதென்னன் விழா

அமரர் மனனுபதியேறி மகிழ

அச்சுதனணைத்தனுவிவத்திசை

வரத்தகையவற்றணுகிஞன்.

பொருள்: அழகில் அன்னம் போன்றவன் நாமகன். நடையழகிலும் அன்னத்தை பொத்தவன்; அன்னத்தையே வாகனமாகவுமுடையவன். நான்முகன் தனது மகனாகிய வசிட்டனை யனுப்பி வேள்விக்கு வருமாறு நாமகனை அழைத்தான் ஆனால் அவன் மறுத்து விட்டான். இதைப் பிரமனின் கபட நாடகம் என்று கருதிய சரசுவதி மிக்க சினங்கொண்டு வேள்வியை அழிக்க நதியாய்ப் பிரவகித்து கற்குன்றுகளின் மீது ஏறியும் இறங்கியும் வருகின்றாள். கற்கள் புரளுகின்றன, பாறைகள் இடிந்து உருளுகின்றன மலைச்சிகரங்களும் இடிந்து பொடியாகின்றன. மலையினடிப் பாகங்களும் உடைகின்றன. எற்றிசைகளிலும் கோபக்கனலை வீசுகிறாள் நாமகன். வேள்விச்சாமலையினருகே ஓடிவருகின்றாள். வேள்வியியற்றுவதற்குத் தயாராயிருக்கின்ற பிரமனும் திகைத்து நிற்கிறான். அழைப்பின்பேரில் வேள்வியை நடத்திக் கொடுக்கவந்த தேவர்களும் மற்றவர்களும் உயிர்தப்பினோம் என்று தமதிருப்பிடம் ஓடி ஓய்வுபெறுகின்றனர். அடியார்க்கடியாரான அருளாளன் அணையருக்கொண்டு குறுக்கே பள்ளிகொண்டு நதியின் வேகத்தைத் தடுக்கின்றான். நாமகளும் வெட்கமடைந்து பேரருளாளனை வணங்கி பிரமனுடன் சேர்ந்து வேள்வியை முறைப்படி முடித்துப் பேரருளாளனைப் பத்தர் கோரியவற்றை விரைவில்விடும்படி இறைஞ்சுகின்றாள். பாம்பனைப் பள்ளிகொண்ட பேரருளாளன் அவ்வேண்டு கோளுக்கிணங்கி புண்ணியகோடி விமானத்தோடு காட்சியளிக்கின்றான்.

பழைய சங்கீத வெளியீடுகள்

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் மாத வெளியீடாக வந்த சங்கீத நூல் தற்காலம் மேடைமேல் சிறப்புற்று விளங்கும் விதவான்களால் போற்றப்பட்ட நூல்கள் தமிழிசை, வடமொழியிலெழுந்த இசை, அயல்நாட்டு இசை, சுரசாகித்தியமாகச் சிறந்த பாடல்கள். மிகவும்கொஞ்சமான பிரதிகளே கைவசம் உள்ளன; அதிக நாட்களானபடியால் நூல்களும் பழைமைபெற்று விட்டன. "19 வெளியீடுகள் சேர்ந்து ரூ. 10.

தபால் செலவு தனி.

"தமிழிசை"

நவந்தம் வெளியீடு 35, எவ்வேகானந்தா ரோடு,
ராமநகர் P. O, கோயமுத்தூர்-9

சுரசாகித்தியம்

	1 14	2	3 4
மப	மகமா	மா	ப்நிபா பமபா பநி பமபா
அன்ன வ டி	வா	ளசையு மன்ன ந	டை யாள்
2) மபநிப பமகம	பா
அன்ன வ டிவா
3)	சரிசநிபா
...	டை யாள்
4)	பதபதநீ	தநிசர்நிசரிச நிப
...	...	ந	டை யாள்
பமபா ச்ச்சா	சநிதாதா	நிசரி சா நிநி	சநிபா பா
உ ய ருமன்ன வ ர	சே	றி வ	ரு வாள்
மரிமரி சா நிசரி சா	சா	சா நிநி	சநிதா தா
அத்தன ய னத் த	ன யன்	உத்தி	த னை
பா, த நித	தா, நி	சாசா நிசரிசா நிநி	சநிபா பா
அத் தி	தெ	ன வத் தி ப	ரி யாள்

மற்ற அடிகளையும் இவ்விதமே பாடவும்.

இது பதினமூன்றுச் சீராசிரியச்சந்த விருத்தம் சம்பை தாளத் தின் மிசிர சாதியின் இருகளைக் கையாடலாகும். பாட்டின் காலம் வாரநடை (சற்று முடுகிய நடை) மத்தியம் காலம் என்று தற்காலம் சொல்வர். நாமகளின் கோபாவேகத்திற்கும் இசையின் வாரநடைக் கும் நல்ல பொறுத்தமுண்டு. சந்தவிருத்தத்திற்கேற்ப தாளமும் சடுதியாக அமையப்பெற்றுள்ளது.

பிரமனுக்கு நான்முகன் என்று பெயர்; நான்குதிசைகளிலும் முகங்கோயுடையவன். காஞ்சியில் வேள்கி முடிந்ததும், பேரருளாளனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அனுபவிக்கின்றான். ஆனால் பிரமன் சுயநலக்காரனல்ல; தான் எம்பெருமான் கைங்கர்யத்தில் ஊன்றி துதித்ததுபோல் மற்றவரும் துதிக்கவேண்டுமாயைால் பேரருளாளனை எப்பொழுதும் அத்திகிரியிலேயே எழுந்தருளியிருந்து கருதுவோர்க்கு வேண்டுவனவற்றையெல்லாமளித்து வாழ்வித்தருள வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்துகொள்ளுகிறான். வரதனைக் கண்டு களித்ததும் நான்முகனுக்கு எத்தன்மையான பெருங்குணம் பிறந்து விட்டது பாருங்கள்!

இராகம் தர்பார் — தாளம் சரபு

ஆரோசை :- ச ரி ம ப த நி ச்) கரகரப்பிரியாவிலிருந்து உதய
அமரோசை :- ச நி த ப ம ரிகரிச) மான இராகம்.

பல்லவி

வேரொப்பார் விண்முதலாம் காவுக்கு எல்லாம்
விழியொப்பார் வேதம் எனும் கண்தனக்கு

அனுபல்லவி

காரொப்பார் கருணை மழைபொழியும் நீரால்
கடலொப்பார் கண்டிழனும் காணாக் கூத்தால்

சரணம்

நீரொப்பார் நிலமளிக்கும் தன்மை தன்னால்
நிலமொப்பார் நெடும்பிழைகள் பொறுக்கும் நேரால்
ஆரொப்பார் இவர் குணங்களனைத்துங் கண்டால்
அருளாளர் தாமெனினும் தமக கொள்வாரே

பொருள் :- மரங்களையெல்லாம் வேர் துரித்துக் கொண்டிருக்குமாப் போலே போருளாளன் உலகிற் கெல்லாம் ஆணியேர் போல் விளங்குகிறான். கண்ணின் நடுவேயுள்ள கருவிழி எவ்வாறு முக்கியமோ, அவ்வாறே உலகிலடங்காத பொருள்களை நாமறிவதற்கு வேதமோர் தெய்வீகக் கண், பேரருளாளனும் எல்லாவற்றிற்கும் நடுவே விளங்குகின்ற படியால் இவனே வேதமாகிற கண்ணின் கருவிழி போன்றுள்ளான். மழை பொழியும்பொழுது மேகம் மேடு பள்ளம் பாராட்டுவதில்லை, அதே போல் பேரருளாளனும் உயர்ந்தவர்-தாழ்ந்தவரென்று பாராட்டாது தன் கருணை மழையைப் பொழியும் மேகம் போன்றவன். கடலை நாம் காணும் பொழுது அதனை முழுதும் கண்டோமல்லோம்; அதே போல் பேரருளாளனைக் காண்போமாயினும் அவனை முழுதும் காணவல்லோம். பூமி முழுதும் வாடாது எப்படி நீர் காக்குமோ, அப்படிப் பேரருளாளன் மக்கள் துன்பத்திலேயே உற்று விசனிக்காதபடி காப்பாற்றுகிறான். பொறுமைக்கு பூமிக்கு ஒப்பாக வரதன் மக்களின் குற்றங்களை பொறுத்துக் கொள்ளுகின்றான். இப்படி நான்முகன் மேற்கு முகத்தாலே வேள்விச்சாலையில் இணையாயிருக்கும் திருவெஃகா எம்பெருமானையும், கீழ்முகத்தாலே வேள்விச்சாலையிலுதித்த பேரருளாளனையும் சேர அனுபவித்து அனுசந்திக்கின்றான்.

A Short Survey into the Music of North and South India

Contains in a short-Compass all the important systems of both the North and South Indian Schools of Music-Published several years ago.

**Only Very limited Copies
are available Rs. 2 per Copy
Postage Extra.**

**“TAMIZHISAI,”
NAVANEETHAM PUBLICATION**

35, VIVEKANANDA ROAD
RAMNAGAR, P. O. - COIMBATORE-9

சுரசாகித்தியப்பகுதி

	$\begin{smallmatrix} 1 \\ 3 \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} 0 \\ 2 \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} 0 \\ 2 \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} 1 \\ 3 \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} 0 \\ 2 \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} 0 \\ 2 \end{smallmatrix}$
பல்லவி						
	, தநி	சா	சா	<u>சநிரிச்சநிச்</u>	தா	பா
	வே	ரொப்	பார்	விண் மு	த	லாம்
2)	, தநி	<u>சரிமாரிம்</u>	<u>சரிச்</u>
	வே	ரொப்	பார்
3)	, ரீ	<u>பம்ரீ</u>	<u>ரிமரிச</u>
	வே	ரொப்	பார்
4)	, ரிப்	<u>பம்ரீ</u>	<u>ரிம்ரிச்</u>
	வே	ரொப்	பார்
5)	<u>தநிச்சாரிச்சநிச்</u>	தா	பா
	விண் மு	த	லாம்
6)	<u>தபமப</u>	<u>தநிச்சர்</u>
	த லாம்	...
	, மப	தநி	பா	<u>பமதபம</u>	<u>ரிமரிம</u>	<u>சரிசா</u>
	கா	வுக்	கு	எல்	லாம்	...
	, ரிரி	<u>பம்ரீ</u>	ரீ	<u>ரிமாரீம</u>	சரி	சா
	விழி	யொப்	பார்	வே	தம்	...
	, ரிம	பா	பா	<u>தநிச்சாரிச்சநிச்</u>	தா	பா
	எனுங்	கண்	னக்	கு

அனுபல்லவி

	, மப	தநி	சா	ச்சநி	சா	;
	கா	ரொப்	பார்	கரு	ணை	...
	, தநி	<u>சரிமரிமர</u>	<u>சரிச</u>	<u>தநிசாரிச்சநிச</u>	தா	பா
	மறை	பொழி	யும்	நீ	ரால்	...
2)	, தப	<u>மபதநி</u>	சா
3)	கா	ரொப்	பார்	ணை
	<u>ரீபம்ரீ</u>	<u>ரிம்ரிம்</u>	சரிசா
4)	,	க	ரு	ணை
	<u>சரிமர்ப்ம்ரிம்</u>	ரீ	சா
	க	ரு	ணை
	, தநி	சா	சா	<u>தநிசாரிச்சநிச</u>	தா	பா
	கட	லொப்	பார்	கண்டி	டி	னும்
	, மப	தநி	பா	<u>பமதபபம</u>	ரிமரிம	<u>சரிசா</u>
	கா	ணைக்	...	கூத்	தால்	

(மற்றவை பல்லவி, அனுபல்லவி போன்றது.)

N B. இந்த மலரில் வரும் கட்டுரைகளில் மேற்கோளாகப்பல சான் றோர்களின் நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் கையாண்டிருக்கிறோம். அம்மகனீயர்களுக்கு நமது உளங்கனிந்த நன்றி.

ஆசிரியர்.

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS
ABOUT 'TAMIZHISAI'

Form VI

(See Rule 8)

1.	Place of publication	35, Vivekananda Road, Ramnagar, Coimbatore-9.
2.	Periodicity of publication	Monthly
3.	Printer's name	S. Sivakaruppiah alias
Gandhidasan
	Nationality	Indian
	Address	14, Sengupta Street, Ramnagar,
Coimbatore 9
4.	Publishers Name	S. R. Kuppuswami
	Nationality	Indian
	Address	" Navaneetham " publication,
35, Vivekananda Road, Ramnagar, Cbe-9
5.	Editor's name	S. R. Kuppuswami
	Nationality	Indian
	Address	" Navaneetham " 35, Vivekananda Road, Ramnagar, Cbe-9
6.	Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital	S. R. Kuppuswami, owner
"Navaneetham" 35, Vivekananda Road, Ramnagar, Cbe-9

I, S. R. Kuppuswami, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd) KUPPUSWAMI,

Publisher Tamizhisai, Tamil monthly magazine.

Dated : 1-3-1968.

தஞ்சை மகாராட்டிர மன்னன் பணித்தபடி தியாகப் பிரம்
மத்தின் எண்ணெய் வண்ணப்படம் ஒன்று அன்றார் வதிந்த
காலத்திலேயே ஆக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் புகைப்படப்
பிரதி யொன்றைக் காலஞ்சென்ற இராசப்பா என்ற
கதாகாலட்சேப வல்லுநர் அளித்துள்ளார், அதன்
“பிளாக்”கைத்தான் இவ்வட்டை தாங்குகிறது.

Edited & Published by S. R. Kuppuswamy at 35, Vivekananda Road
Ramnagar Coimbatore-9. Printed by S. Sivakaruppaiah alias
Gandhidasan at his Gandhidasan Achagam, 14, Senguptha Street,
Ramnagar, Coimbatore-9.